AZ OROSHÁZI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
INGYENES LAPJA

Orosházi HARANGSZÓ

XXIV. évfolyam 4. szám · 2017. advent–karácsony

Luther karácsonya

Lassan véget ér a reformáció jubileumi éve. Karácsony ünnepére búcsúzóul álljon itt Luther igehirdetésének részlete, amit a Lukács 2,10–12 vers alapján mondott el:

„Az angyal pedig ezt mondta nekik: »Ne féljetek, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.«

Kik hát azok, akiknek ezt az örömhírt hirdetnünk kell? Azoknak, akik félnek, és érzik bűneik terhét, ahogy a pásztorok is. Nekik hirdetnek igét az angyalok, Jeruzsálem hatalmas urait pedig hagyják aludni, hiszen úgysem fogadnák be az örömhírt.

Egészen bizonyosak vagyunk abban, hogy az angyal hirdeti ezt az üzenetet. Ezt a tudást mégsem követi a hit szilárdsága, mivel értelmünk képtelen felfogni ezt a kettős bizonyosságot, hogy Krisztus ember és ugyanakkor Üdvözítő, Úr és király is. Ezt a hitet a mennyből kell kapnunk.

A mi tanításunk abban áll, hogy megértjük az angyal szándékát. Mária megszülte a gyermeket, a mellére veszi és táplálja. A mennyei Atya jászolba és édesanyja ölébe fekteti Fiát. Miért tette mindezt Isten? Miért óvja úgy Mária a gyermekét, ahogy azt egy anyának tennie kell? Az értelem így felel: »Azért, hogy Máriából bálványt csináljunk, hogy erre alapozva bizonyítsuk az anya tiszteletét.« Mindez Mária tudta és akarata nélkül történik, az emberek mégis minden himnuszt neki énekelnek, és a születés dicsőségét és tiszteletét is az anyának adják. De e szavak nem az anya dicséretére hangzanak el. Hiszen az angyal így szól: »Hirdetek nektek nagy örömet: Üdvözítő született ma nektek.« A gyermekkel és az ő születésével kell tehát törődnöm, és az anyát el kell felejtenem, amennyire csak lehetséges. Nyilvánvalóan nem lehet őt egészen elfelejteni, hiszen egy születésnél a gyermek anyjának is jelen kell lennie. Ám nem szabad az anyában bizakodnom, hanem abban kell hinnem, hogy a gyermek értem született.

A hírvivő angyal is bizonyára azt szeretné, hogy mást se lássunk, mint az újszülött gyermeket. Éppen úgy, ahogyan az angyalsereg: mintha vakok lennének, senki mást nem látnak, csupán az újszülött gyermeket, és azt akarják, hogy minden teremtmény semmivé legyen e gyermek mellett, hogy az emberek semmit se lássanak, ami elvonhatja őket az angyali örömhírtől, legyen az bár hárfajáték, pénz, javak, hírnév, hatalom vagy effélék. Hiszen ha mindent egybegyűjtenének is ezen a világon, még a legdrágább és legnagyszerűbb dolgokat is, mégsem nevezhetném ezeket »Üdvözítőnek«.

Ha pedig a török tízszer olyan erős lenne, mint amilyen most, akkor sem tudna megóvni engem gyengeségeimtől, akár csak egyetlen pillanatig sem, a halálos veszélyről nem is beszélve, de még ennél is kevésbé tudna megőrizni engem a bűntől és a haláltól. Bűnömmel egyetlen teremtményhez sem fordulhatok! Nem, sem a nap, sem a hold vagy a csillagok, sőt egyetlen teremtmény – legyen akár orvos, bölcs vagy bárminemű hatalmasság – sem tud rajtam segíteni. Ha meghalok, semmit sem látok, csak sötétséget; mégis megmarad szemem világossága: »Üdvözítő született ma nektek«, és ez betölti a mennyet és a földet. Ha semmim sem marad, ez az Üdvözítő megsegít engem! Még ha az ég, a csillagok és minden teremtmény ábrázata rettenetes volna is, akkor sem látnék semmi mást e gyermeken kívül mennyen és földön.

Oly naggyá kellene növekednie a szememben annak, hogy ő az enyém, hogy így szólhassak: »Kedves Mária! Nem csak magadnak hoztad világra ezt a gyermeket. Te vagy ugyan az édesanyja, karjaidban tarthatod, bepólyálhatod őt, kiemelheted az ágyból és vissza is fektetheted. De nekem nagyobb megtiszteltetés jutott, mint neked, aki az édesanyja vagy. Hiszen a te anyai tisztességed a gyermek testét illeti. Az én tisztességem viszont abban áll, hogy te, kedves Mária, őrzöd az én kincsemet, akin kívül nem ismerek olyan teremtményt, legyen az ember vagy angyal, aki nekem segíteni tudna. Csupán ez a gyermek képes rá, kedves Mária, aki az öledben ül. Ha létezne olyan ember, aki e gyermek miatt mindent megtagadna, még önmagát is, és megvetne érte minden földi dolgot – javakat, pénzt, hatalmat, dicsőséget –, mindez számára csak árny és sötétség volna, olyannyira, hogy az ég csillagaival és a föld minden hatalmával és kincsével együtt számára semmi volna, akkor övé lenne ennek az angyali örömhírnek a haszna és gyümölcse. Röviden szólva végül odáig kell jutnunk, hogy mindennek sötétséggé kell válnia számunkra, hogy másról se tudjunk, mint erről az angyali üzenetről: »Hirdetek nektek nagy örömet: Üdvözítő született ma nektek.«”

Orosháza, 1885. IV. évfolyam. 44. szám. Vasárnap, november 1.

OROSHÁZI ÚJSÁG

Társadalmi, ismeretterjesztő és közgazdasági hetilap.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Orosháza, nagy utcza, Veres Lajos háza.

Előfizetési díj:

Egy szám ára 10 kr.

Hirdetések

Nyilttér

Előfizetnek

132 évvel korábban a reformáció ünnepéről írta az Orosházi Újság

„A reformáció emlékünnepét üli ma az ágostai hitvallású evangélikus egyház. Luther Márton 95 tétele, melyet a wittembergai templom ajtajára kiszegezett, egy új korszakot nyitott a szabad eszméknek.
A bilincsekbe vert lélek kiszabadult rabláncaiból, Istenhez emelkedett, ahonnan származását vette. Az emberiséget sűrű sötétséggel fedett homály eloszlott, az evangélium világa elterjedt a népek milliói közt. A protestáns világ azért méltó kegyelettel szokta megünnepelni a reformáció azon évforduló napját, mely esemény az embert Istenhez felemelte, a népeket Isten fiaivá tette.
E győzelemére a szív lelkesedésével éneklik a protestáns templomokban e szent napon Luther gyönyörű énekét: Erős várunk nekünk az Isten."

1885. november 1.

A szerző ismeretlen, közreadja: VERASZTÓ ANTAL

Karácsoni elmélkedés

Orosházi Újság, 1885. december 25.

Nagy vendége van a keresztény világnak; az atya Istennek fia mi értünk és a mi üdvösségünkért elhagyva égi dicsőségét, leszállott a siralom völgyébe, aláveté magát e földi lét minden nyomorának és 33 évig munkálkodott, mint a világnak érdemdús megváltója a mi üdvözítésünkön.

És midőn megjelent földünkön, nem a villámok tűz mennyezete alatt, nem a világot átölelő szivárványon, nem a hegytetőn ragyogó sugároktól körülvéve tűnt fel az embereknek; hanem egy szűztől született, egy anya karjai közt mosolygott a pásztorok adományainak; egy anya keblein fogadá a keleti királyok hódolatait; s ez vala legszebb, és legszentebb oltár a világon.

Corregio a *Szent éj* című híres festménye úgy állítja elénk Jézus születésének jelenetét, hogy a világosság, mely a betlehemi istállót betölti, a jászolban nyugvó isteni gyermek arcából sugárzik ki, és Mária a jászol mellett térdelve, égi gyermekének imádásába merül; s míg az anyai gyöngédségnek érzelmeivel hajol Jézuskája felé, az anyai öröm nagyságát kifejező gyönyörű vonásai mintegy átszellemülni látszanak.

Íme tehát előttünk van, a legvonzóbb, legbájosabb földi kép az édesanya és gyermeke.

Anya! ki ne érezné egész érzelmét e szónak: anya? kinek nem szökök könny a szemébe, ha azon áldott lényre gondol, ki élte első pillanatától őt szeretni meg nem szűnt? akinek emlékénél életünk legboldogabb szaka tűnik fel képzeletünk előtt. Ami örömet, ami boldogítást csak kapunk, az mind e névvel van összefüggésben. […]

Édes anya! Isten neve után minden emberi nyelvben ez a legkedvesebb szó; ez az a szent név, melyet szívünk kimondott, mielőtt ajkaink kiejteni megtanultak volna. Az anyának a szíve megmondja neki, hogy az a kedves gyönge teremtés csak az ő szeretete által élhet, csak az ő önfeláldozó gondossága által növekedhet.

Bölcső! Végtelen értékű a keresztyén anya előtt a bölcső. A betlehemi kisded születése előtt majdnem 3000 évvel egy nádból font és szurokkal bekent kis bölcső tűnt fel, mely a Nílus hullámaitól ringatva követte a folyam menetét. A vándor, ki azt a partról megpillantja, továbbmegy anélkül, hogy megkérdezné, vajon mi van benne? A kosárban nincs semmi egyéb, mint egy kis gyermek, kinek sejtelme sincs arról a veszélyről, ami fenyegeti.

És mégis e kosárka több csodát rejtett magában, mint Théba és Memphis palotái; magába rejtette a Fáraó büntetését, a Vörös tenger csodáját, a sínai hegy törvénytábláit, Izrael sorsát, a világ reményét, Mózest.

Bizonyos tekintetben minden bölcsőről el lehet mondani, amit Mózes bölcsőjéről mondtunk: minden bölcső a világ reményét foglalja magában, mert magában foglalja a világ jövőjét.

(Rövidített változat, eredeti írásmóddal, szerzője ismeretlen.)

Közreadja: VERASZTÓ ANTAL

A várakozás

A peronon álltunk már. Otthonról indultunk haza. Ahogy mondani szoktam. Hiszen vándorok vagyunk ezen a földön. Miért mondod, hogy otthonról indulunk haza? Kérdezte Kitti. Mert otthon és haza nem mindig ugyanaz. Van egy menynyei otthonunk. Az otthont a szeretet teszi otthonná és megkülönbözteti a lakástól. Tudod, nem minden lakás otthon. Vannak lakások, amiket otthonnak akarnak felépíteni, de csak egy épület lesz, mire befejezik. Olyan építmény, ami megvédi a tulajdonost az esőtől, hótól, az időjárás különböző viszontagságaitól, de bent hideg van. Nincs meghittség, családi hangulat, lehet, úgy érzi az illető, nem is jön, hogy hazamenjen. A szeretet teszi otthonná az épületet, a házat. Érted? Igen. A mennyei haza azért igazi otthonunk, mert ott van a teremtő Atyánk, aki a szeretet. Ott sohasem lesz hiányunk meghittségben és bizalomteljes szeretetben. Mikor jön már a vonat? Kérdezte Kitti. Nemsokára. Honnan lehet tudni? Bemondják. Válaszoltam. Te szeretsz várakozni? Nem. Alapvetően türelmetlen ember vagyok. Ha sorba kell állnom, és háromnál többen vannak előttem, visszafordulok, és inkább visszajövök később. Annyira nincs türelmem várni. Felkacagott. Én is ilyen vagyok. De most mindketten rákényszerültünk a várakozásra. Igen. Nincs más vonat, ami hazavinne? Nincs. Egyszer voltam valakinél látogatóban és megkérdeztem, milyen vonat megy Aradra. Nagy komolyan elkezdte sorolni, ugyanis vasutas volt: van személyvonat, tehervonat, sebesvonat és a gyorsvonat. Jót nevetett rajtam, mert nem mondtam, hogy utazni is szeretnék vele. Igen. Sokan vannak, akik tudják azt, hogy eljön a „nagy utazás" ideje, amikor el kell indulni a mennyei hazába. De sokan csak úgy érdeklődnek, mint akkor én, hogy milyen lehetőség van oda eljutni, és aztán sohasem jutnak el az állomásra és a peronra. Soha? Sajnos soha. És azokkal mi lesz? Nem tudom, Kitti. Nem az én dolgom. Már kéne, hogy jöjjön, igaz? Az órámra néztem. Nem tudtam megállapítani, mikor is van az a „most" és az „ideje van". Az órák nem mindig a megfelelő időt mutatják és a „rendelt időt" egyáltalán nem tudják érzékelni. A síneket felszedték három másik vágányon, sok helyen sebességkorlátozás van, és így a csarnokban kifüggesztett menetrend csak hozzávetőlegesen tudta tájékoztatni az utast a „mostról". Nem tudom, Kitti. De eljön? Eljön. Biztos? Biztos. Válaszoltam. Akkor jó. A hangosbeszélő felrecsegett, némi muzsika után szinte érthetetlen hangzavarból, mintha ember beszélne, bemondta a vonat érkezését, a vagonok sorrendjét, az állomásokat, és jó utat kívánt. Kitti harsányan felkacagott. Mit nevetsz? Kérdeztem. Ez olyan, mint te, pap bácsi. Vagyis? Igazat beszél, de érthetetlen. Elmosolyodtam. Vicces vagy, Kitti. De fején találtad a szöget. A Biblia igazat beszél, mint ez a hangosbeszélő. Aztán az is előfordul, és sajnos elég sokszor és sokféleképpen, hogy míg eljut a fülekhez, sok minden történik, torzulás és Isten tiszta beszéde érthetetlenné, vagy alig érthetővé válik. De miért ilyen recsegős a hangosbeszélő? Mert kontakthibás. Mondtam. Az mi? Nincs érintkezés.

Aha. Isten és a pap között? Igen. Ilyen is van. Olyankor válik érthetetlenné a prédikáció? Igen. Olyankor válik érthetetlenné és unalmassá. De még van egy másik jelenség is. Micsoda? Kitti, mostál ma kezet? Igen, pap bácsi. És fület? Azt nem. Mikor mostál fület utoljára? Hát, nem tudom, pap bácsi. De idén volt, ugye? Igen, az biztos, hogy idén volt. Mondta nagy komolyan, aztán látta széles mosolyomat, s kirobbant mindkettőnkből a nevetés. Vicces vagy, pap bácsi. Ha nem mosok fület, nem fogom tisztán hallani, igaz? Igaz, Kitti. Közben vonatfütty hasította félbe nevetésünket. A távolban már látni lehetett a vonat fáklyáját. Lassan jött, nem száguldva, mindent elsöprőn. Ezt szerettem ebben a járatban. Volt méltósága. Olyan volt, mint egy felvonulás. Mintha valaki lóháton érkezett volna, akár egy vezér vagy király. A TransCarpatic sárga-zöld szerelvénye méltóságteljesen, csaknem tiszteletet parancsolón futott be a peronra, majd megállt. Nem sziszmákolt vagy állt meg úgy, mint a többi mozdony, amelyik sisteregve áll, szinte még hallani lehet, ahogy liheg, mint egy kifáradt versenyló. Ez új volt. Na, felszállunk, pap bácsi? Nem. Nem? Nem. Miért? Nem ezt a vonatot vártuk? De. Akkor? Az a baj, hogy ez nem a mi vonatunk. De azt mondtad, pap bácsi, hogy sárga-zöld színű. Igen, az is. Akkor? Az irány rossz. Rossz az irány? Igen. Olyan, mint amire mi várunk, de rossz az irány. Az ellenkező irányba megy. Akkor nem egy van? Nem, hanem kettő. Az órámra néztem. Itt az idő. Odamentem a kalauzhoz. Ez megy majd Aradra? Nem. Ez Bukarestnek megy. A párja, ami Aradra megy, nemsokára megérkezik, mi is azt várjuk. Megnyugodtam. És az létezik? Kérdezett Kitti. Micsoda? Bukarest. Igen. Ez a vonat, ha felszállnák, oda vinne el, ahová nem szeretnénk. És az a másik célállomás is ugyanolyan valóságos, mint az, ahová mi tartunk. Egy pillanatra elbizonytalanodtam és mármár én is elhittem, hogy ez a jó vonat és ez a jó irány, hiszen vaksötétben az ember gyakran összetéveszti a helyes irányt a rosszal. Újabb recsegés a hangosbeszélőből emberihez hasonló hang áradt. A megfelelő sorrendben véltem az állomásokat hallani. Ez lesz az! Megkönnyebbülve sóhajtottam. Minden rendben Kitti, most jön a mienk. Ha nem figyelünk a próféciákra, akkor hiába a várakozásunk, még az utolsó pillanatban is rossz vonatra szállhatunk. Ami hasonlít a miénkhez, de mégsem az. És akkor mi lesz? Visszamegyünk a világba. A világba? Igen. Ha Isten országába, Haza akarunk menni, akkor elengedhetetlen a jó irány. Sokan azt mondják: minden út Istenhez vezet. Ez olyan butaság, mintha azt mondanák itt a hangosbeszélőbe, hogy minden vonat Aradra megy. Elmosolyodott. Igaz. De csak egyetlen egy megy, igaz? Igaz. Most egy. És ezt az egyet kell megragadnunk és felszállnunk. Nem elég kijönni az álomásra, hallani a vonatról és annak érkezéséről szóló hiteles és igaz beszédet, hanem fel is kell szállni, másképpen nem jutunk célba, vagyis Haza. Utazni jöttünk, nem vonatot nézni és csodálni a vonatot. Felszálltunk. Még van az indulásig. Legaláb öt perc. Elrendeztük csomagjainkat. Van jegyed? Kér- ☞

deztem. Nincs. Akkor? Te nem vettél nekem? De, vettem. De adtál pénzt? Nem adtam, pap bácsi. Akkor ingyen utazol? Nem utazom ingyen, mert te kifizetted az én jegyemet. Ó, milyen okos valaki! Jól fel van vágva a nyelved! Mindig ezt mondod, pap bácsi. Meg a tata is ezt mondta. A nagy utazásra is kifizette a jegyet valaki. Jézus Krisztus. Nekünk már csak fel kell szállni a járatra. Ő az egyetlen járat, nincs más. És te elhiszed, pap bácsi? Igazán, vagy csak azért mondod, mert ez a mesterséged? Mesterséged. Ismételtem kicsit meglepetten. Igazán hiszem. Vagyis bízom benne. Mi az, hogy bizalom? Mindjárt elmondom. Ki vezeti a vonatot? A mozdonyvezető. Szerinted tud vezetni mozdonyt? Igen. Honnan tudod? Elkérted vagy elkértem én a vezetői engedélyét? Nem, pap bácsi. Elhittük neki, hogy tud mozdonyt vezetni és igaziból hazavisz bennünket. Na, látod! Ez a bizalom. Van olyan vonat, amelyiknek nincs vezetője? Hát… Nagyapám mesélte, hogy a háború utáni években történt egy érdekes eset. Predeal felé ment fel a vonat és elszakadtak a kapcsok egy helyen és néhány vagon visszagurult. Túl voltak terhelve a kapcsok, és egy elszakadt. A néhány vagonból álló szerelvénynek nem volt vezetője, szabadon gurult egyre gyorsabban az ellenkező irányba. De nem történt személyi sérülés, mindenki épségben megúszta, mert a kalauz lefékezte a vonatot a vészfékkel vagy kézi fékkel, nem tudom, melyik a helyes kifejezés. Szóval, amikor elszakad a kapocs, az összeköttetés a mozdonnyal, akkor tragédiák történhetnek. Ezért ilyenkor, amikor nagyon meredek a pálya, a vonat végére egy tolatómozdonyt kapcsolnak, így nem terhelődnek meg a kapcsok. Az mindig rásegít, ha baj van vagy terhelés lenne. Elindultunk. Most már akkor biztosan hazaérünk, igaz? Igaz. A sínt évszázadokkal ezelőtt lefektették. Emberek építették. Előkészítették, hogy egykoron majd vonatok közlekedjenek rajta. Még a szakadékok felett is át tud menni a vonat. Csodálatosan meg van tervezve a pálya. Mi is ilyen útkészítők vagyunk. Isten megtervezte a megváltás útvonalát, megbízott és felhatalmazott valakit arra, hogy megvalósítsa. Ő Jézus Krisztus. Mi is előkészíthetjük az ő hozzánk való eljövetelét. A pályát emberek építik, de nem ők a mozdonyok és nem ők maguk az utazás sem. Gondoltam és még akartam valamit mondani neki, de Kitti akkorra már elaludt.

HORVÁTH CSABA
(Kiskapus)

A Nashville-i nyilatkozatról

Az alábbiakban leközöljük a Nashville-i nyilatkozatot, mely egy modern hitvallás. A hitvallás a hit lényegének összefoglalója. E nélkül nem lehet elképzelni a keresztyénséget. A legelső hitvallás az, hogy Jézus Krisztus a megváltó. A Biblia úgy beszél Jézus Krisztusról, mint az Úrról. Egy hitvallást vagy elfogad az ember vagy elutasítja. Az evangélikus egyháznak is vannak hitvallásai, amelyeket a reformáció korában megfogalmaztak. A Nashville-i nyilatkozat nem ilyen jellegű hitvallás, mivel nem egy felekezet, hanem egy irányzat hitvallása, amelyet több felekezet részéről aláírták. A preambulumban szerepel, hogy evangelikálok hitvallása ez a nyilatkozat.

Kik az evangelikálok? Mi az evangelikalizmus? Az irányzatot evangéliumi irányzatnak is nevezhetjük. Általában protestáns felekezetek képviselői, akik elkülöníthetők mind a liberálisoktól, mind a fundamentalistáktól. A liberálisoktól főleg abban különböznek, hogy nem kérdőjelezik meg az alapvető hittételeket és nem akarják azokat átfogalmazni. A Szentírást mindenekfelett álló tekintélynek tartják. Alapvető erkölcsi kérdésekben konzervatívoknak tekinthetők, de nem zárják ki az egyházból azokat, akik a hitben elestek, hanem megtérésre hívják őket. Az evangelikálok ugyanakkor a fundamentalistáktól is különböznek abban a tekintetben, hogy nem azt keresik, ami megkülönbözteti őket a másik hívő embertől, hanem azt, ami összeköti. A fundamentalisták szeretnek elkülönülni, és magukat különbnek tartják a másiknál. A valóságban sajnos ugyanolyan bűnök fordulnak elő náluk, mint más embernél. Az evangelikálok az egész társadalmat akarják megszólítani nem csak bizonyos csoportokat.

A Nashville-i nyilatkozat egy olyan, az emberi szexualitással és a nemi szerepekkel kapcsolatos modern hitvallás, amelyet konzervatív, evangéliumi, protestáns teológusok és lelkészek szerkesztettek. Az online felületen 2017. augusztus 29-én, angol nyelven megjelent nyilatkozat egy preambulumot és 14 cikkelyt tartalmaz, melyet legelőször több mint 150 keresztény vezető személyiség írt alá, azóta pedig már sok ezer. A nyilatkozat direkt módon az LMBTQ lobbi által propagált szexuális formákra és a melegházasság intézményére válaszul íródott, melyek káros ideológiáját és bibliaellenes gyakorlatát számos egyházi személy és közösség tette magáévá vagy szimpatizál vele szerte a világban – így hazánkban is.

Sok megnyilvánulást olvasható a nyilatkozat témájával kapcsolatban, de ez az állásfoglalás abban a tekintetben egyedülálló, hogy miközben a bűnt néven nevezi, arról is tanúságot tesz, hogy a bűnöst Isten szereti és várja, hogy hozzá visszatérjen.

LACZKI JÁNOS

A Nashville-i nyilatkozat
Szövetség a biblikus szexualitásért

„Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten!
Ő alkotott minket, az övéi vagyunk…”
[Zsolt 100,3]

Preambulum

Az evangelikál keresztyének a 21. század hajnalán történelmi átmenet időszakában élnek. Az egyre inkább posztkeresztyénné váló nyugati kultúra erőteljesen felülvizsgálta az utóbbi időszakban azt, hogy mit is jelent embernek lenni. Ez legfőképp abban nyilvánult meg, hogy a korszellem az emberi életre vonatkozó isteni terv szépségében már nem gyönyörködik vagy nem is ismeri azt. Sokan tagadják, hogy Isten teremtette az embert önnön dicsőségére, és hogy jó szándéka magában foglalná férfiként és nőként való személyes és fizikai felépítettségünket. Általános elgondolás, hogy az ember férfi és női identitása nem része Isten gyönyörűséges tervének, hanem sokkal inkább az egyén autonóm preferenciáinak kifejeződése. Istennek teremtményeit érintő jóságos elgondolását, mint a teljes és tartós öröm útját helyettesítik az olyan rövidlátó alternatív utak, amelyek előbb-utóbb megrontják az emberi életet és megsértik Istent.

Korunk világi szelleme nagy kihívást jelent a keresztyén egyház számára. Vajon az Úr Jézus Krisztus egyháza elveszítheti bib-

liai meggyőződését, tisztaságát, bátorságát, és belesimul a korszellembe? Vagy képes szilárdan kitartani az élet igéje mellett, és bátorságot merítve Jézustól, szégyenkezés nélkül hirdetni az ő útját, az egyedül életre vezető utat? Vajon meg tudja őrizni világos, a jelenkori kultúrával ellentétes tanúságtételét egy olyan világgal szemben, amely – úgy tűnik – pusztulásra van ítélve?

Meg vagyunk róla győződve, hogy a mi generációnk számára hűségesnek lenni azt jelenti, hogy újra deklaráljuk a világ valódi és igaz történetét, és abban a mi helyünket – különösképpen úgy, mint férfiak és nők. A keresztyén Szentírás azt tanítja, hogy csak egy Isten van, aki mindenek egyedüli Teremtője és Ura. Minden ember egyedül neki tartozik szeretetteljes hálaadással, szívből jövő, őszinte dicsérettel és teljes engedelmességgel. Ez az út nemcsak Isten dicsőítését foglalja magába, hanem önismeretünket is. Ha megfeledkezünk Teremtőnkről, úgy elfelejtjük azt is, hogy kik vagyunk, és hogy önmaga számára teremtett minket. Nem ismerhetjük meg magunkat igazán anélkül, hogy ne ismernénk igazán azt, aki teremtett minket. Nem mi teremtettük magunkat. Nem vagyunk a magunkéi. Valódi – férfi és a női – identitásunkat Istentől kaptuk. Nemcsak ostoba, de reménytelen próbálkozás is mássá változtatni magunkat, mint amivé Isten teremtett bennünket.

Hisszük, hogy Istennek teremtésével kapcsolatos szándéka és az üdvösség általa felkínált útja arra szolgál, hogy a legnagyobb dicsőséget jelentse számára, és a legnagyobb jóban részesítsen bennünket. Isten jóságos terve biztosítja számunkra a legteljesebb szabadságot. Jézus azt mondta, hogy azért jött, hogy életünk legyen, mégpedig túláradó módon. Ő mellettünk van és nem ellenünk. Ennélfogva – abban a reményben, hogy Krisztus egyházát szolgáljuk és Istennek az emberi szexualitásra vonatkozó jóságos szándékáról teszünk tanúságot, amelyet a Szentírásban nyilatkoztatott ki számunkra –, a következő megvallásokat és tagadásokat nyilvánítjuk ki.

1. cikkely

MEGVALLJUK, hogy a házasságot Isten egy férfi és egy nő szövetségi, nemi, gyümölcsöző és élethosszig tartó egységeként tervezte, mint férj és feleség számára, aminek célja, hogy kiábrázolja Krisztus és az ő menyasszonya, az egyház közötti szövetségi szeretetet.

TAGADJUK, hogy Isten a házasságot homoszexuális, poligám vagy „többszerelmű" kapcsolatként tervezte. Azt is TAGADJUK, hogy a házasság csupán emberi szerződés, és nem egy Isten előtt megkötött szövetség.

2. cikkely

MEGVALLJUK, hogy Isten minden embernek kinyilatkoztatja akaratát a házasságon kívüli tiszta életre és a házasságon belüli hűségre vonatkozóan.

TAGADJUK, hogy akármilyen szeretet, vágy vagy kötődés bármikor is igazolhatná akár a házasság előtti vagy a házasságon kívüli szexuális kapcsolatot, valamint azt is, hogy igazolhatna bármilyen szexuális erkölcstelenséget.

3. cikkely

MEGVALLJUK, hogy Isten Ádámot és Évát, az első emberi lényeket saját képére, Isten előtti egyenlő személyekként, külön férfinak és nőnek teremtette.

TAGADJUK, hogy a férfiak és a nők közötti, isteni teremtettségükből fakadó különbség azt jelentené, hogy értékükben és méltóságukban különböznének.

4. cikkely

MEGVALLJUK, hogy a férfiak és a nők közötti, Isten által rendelt különbségek Isten eredeti teremtési tervét tükrözik, és az ember javát és kiteljesedését szolgálják.

TAGADJUK, hogy ezek a különbségek a bűnbeesés vagy egy olyan tragikus esemény következményei volnának, amelyek helyreállítást igényelnek.

5. cikkely

MEGVALLJUK, hogy a nők és a férfiak közötti különbségekből fakadó reprodukciós struktúrák szerves részét képezik Isten azon tervének, hogy férfiként és nőként tekinthetünk magunkra.

TAGADJUK, hogy fizikai elváltozások vagy pszichológiai körülmények érvénytelenítenék az Isten által létrehozott kapcsolatot a biológiai nem és a férfi vagy női önmeghatározás között.

6. cikkely

MEGVALLJUK, hogy azok, akik a nemi fejlődést akadályozó fizikai rendellenességgel teremttettek Isten képére, méltóságukban és értékükben nem különböznek Isten többi képmásától. Jézus Urunk így beszél róluk: „Mert vannak nemzésre alkalmatlanok, akik anyjuk méhétől így születtek." Mint ahogy mások is, ők is örömmel meghívást kapnak Jézus Krisztus követésére, és amennyiben ismert, biológiai nemük szerint kell élniük.

TAGADJUK, hogy ha egy személy biológiai neme bizonytalan, akkor képtelen lenne gyümölcsöző életet élni Krisztusban való örömteli engedelmességgel.

7. cikkely

MEGVALLJUK, hogy férfiként és nőként való önmeghatározásunknak Istennek a teremtettségben és a megváltásban megnyilvánuló szent céljait kell szolgálnia, ahogy azt a Szentírásban is kinyilatkoztatta.

TAGADJUK, hogy a homoszexuális vagy transznemű önmeghatározás összhangban állna Istennek a teremtettségben és a megváltásban kinyilatkoztatott szent céljaival.

8. cikkely

MEGVALLJUK, hogy azok az emberek, akik vonzalmat éreznek saját nemük tagjai iránt, ugyanúgy gazdag, gyümölcsöző, Istennek tetsző életet élhetnek a Jézus Krisztusba vetett hitük által, amennyiben – ahogy minden keresztyén – tisztaságban élik az életüket.

TAGADJUK, hogy az azonos nem iránt érzett szexuális vonzalom Isten eredeti teremtésének természetes része lenne, de azt is, hogy ez a vonzalom bárkit is elszakíthatna az evangélium reményétől.

9. cikkely

MEGVALLJUK, hogy a bűn torzítja a szexuális vágyakat azáltal, hogy elvonja azt a házasság szövetségéből a szexuális erkölcstelenség felé. Ez a torzulás egyaránt vonatkozik heteroszexuális és homoszexuális erkölcstelenségre is.

TAGADJUK, hogy a szexuális erkölcstelenségre irányuló tartós vágy igazolná az erkölcstelen szexuális viselkedést.

10. cikkely

MEGVALLJUK, hogy bűnös dolog a homoszexuális erkölcstelenséget vagy a transzgender jelenséget jóváhagyni, és hogy egy ilyesfajta jóváhagyás a keresztyén hűségtől és tanúságtételtől való lényegi eltérést eredményez.

TAGADJUK, hogy a homoszexuális vagy transzgender erkölcstelenség olyan, erkölcsileg semleges téma, amely felől hívő keresztyének tetszés szerint dönthetnének, hogy elfogadják azt vagy helytelenítik.

11. cikkely

MEGVALLJUK, hogy a mi feladatunk az igazságot szeretetben közölni minden időben, akkor is, amikor egymásról mint férfiakról és nőkről beszélünk.

☞ *TAGADUNK minden olyasfajta kötelezettséget, amely során méltatlanul beszélünk Isten tervéről a férfit és a nőt illetően, akik Isten képmásának hordozói.*

12. cikkely

MEGVALLJUK, hogy Isten Krisztusban való kegyelme könyörületes bocsánatot és átformáló erőt is nyújt, és hogy ez a megbocsátás és erő teszi képessé Jézus követőjét, hogy megöldökölje bűnös vágyait, és Istenhez méltó módon éljen.

TAGADJUK, hogy Isten Krisztusban való kegyelme elégtelen lenne bármilyen szexuális bűn megbocsátására, vagy hogy ne adhatna erőt minden szexuális bűnbe keveredett hívőnek ahhoz, hogy szent életet folytasson.

13. cikkely

MEGVALLJUK, hogy Istennek Krisztusban való kegyelme elegendő a bűnösöknek arra, hogy elhagyják transznemű önmeghatározásukat, és isteni türelemmel képesek legyenek elfogadni az Isten által rendelt kapcsolatot az adott személy biológiai neme és férfiként vagy nőként való önmeghatározása között.

TAGADJUK, hogy Isten Krisztusban való kegyelme szentesíthetne olyan önképet, amely nem felel meg Isten kinyilatkoztatott akaratának.

14. cikkely

MEGVALLJUK, hogy Jézus Krisztus a bűnösök megmentéséért jött a világba, ezért Krisztus halála és feltámadása bocsánatot ad minden bűnre és örök életet jelent mindenki számára, aki megbánja bűneit és Krisztusban úgy bízik, mint aki egyedüli Megváltó, Úr és a legnagyobb kincs.

TAGADJUK, hogy Isten karja túl rövid lenne ahhoz, hogy mindenkit megmentsen, vagy hogy lenne olyan bűnös, akit ne tudna elérni.

A nyilatkozat elérhető a
http://www.hit6.hu/nashville-i-nyilatkozat/
címen, és ahhoz csatlakozni is lehet.

Az I. világháború orosházi evangélikus halottai XVI.

Az alábbiakban közölt névsort Kálmán Rezső (1889–1933), egykori lelkészünk 1925-ben publikált *Az orosházi evangélikus hősök emlékezete* című füzetéből válogattuk ki. Ezúttal az S–Sz–T–U–V–Z betűvel kezdődő áldozatok adatait tesszük köz-zé. Emékezzünk rájuk tisztelettel!

1917-BEN HŐSI HALÁLT HALT (folytatás)

- *Sárközi Bertalan* gyalogos, 68. gy. e.
  35 éves, orosz fogságban
  Sárközi Bertalan–Gécsi Klára
  Felesége: Hajdu Róza
- *Süle Lajos* honvéd, 4. honvéd gy. e.
  38 éves, Szerbia
  Süle József–Berke Mária
  Felesége: Folti Mária
- *Süle Mihály* honvéd, 4. honvéd gy. e.
  30 éves, olasz harctér
  Süle József–Sitkei Erzsébet
  Felesége: Farkas Róza
- *Süle Pál* gyalogos, 35. vadász e.
  30 éves, Orosháza
  Süle Pál–Darók Erzsébet
- *Sümegi Kálmán* hadnagy, 83. gy. e.
  36 éves, Koltow
  Sümegi József–Tompa Eszter
  Felesége: Keller Irén
- *Szabó Ádám* tüzér, 16. tüzér e.
  19 éves, ismeretlen helyen
  Szabó József–Pusztai Éva
- *Szabó Antal* honvéd, 4. honvéd gy. e.
  43 éves, orosz harctér
  Szabó János–Klimasz Julianna
  Felesége: Sitkei Etel
- *Szabó József* gyalogos, 101. gy. e.
  32 éves, Orosháza
  Szabó Mihály–Kvanka Julianna
  Felesége: Zelenka Julianna
- *Szabó József* gyalogos, 82. gy. e.
  22 éves, Békéscsaba
  Szabó József–Pusztai Éva
- *Szabó Pál* hadimunkás
  29 éves, Petrozsény
  Szabó József–Baranyai Zsuzsanna
- Szabó Sándor kocsis
  47 éves, Pécs
  Szabó Sándor–Kertai Róza
  Felesége: Horváth Mária
- *Szász István* gyalogos, 101. gy. e.
  35 éves, orosz harctér
  Szász József–Szűcs Róza
  Felesége: Györgyi Etel
- *Szász János* honvéd, 4. honvéd gy. e.
  34 éves, orosz harctér
  Szász József–Czigány Zsuzsanna
  Felesége: Bikádi Anna
- *Szász Lajos* honvéd, 9. honvéd gy. e.
  26 éves, Racacinni, Románia
  Szász Mihály–Fazekas Zsuzsanna
  Felesége: Kunos Ilona
- *Szemenyei Bálint* gyalogos, 101. gy. e.
  ? éves, Bécs
  Szemenyei Mihály–Horváth Julianna
  Felesége: Pintér Etel
- *Szemenyei János* gyalogos, 101. gy. e.
  37 éves, orosz harctér
  Szemenyei János–Soós Julianna
  Felesége: Kiss Julianna
- *Szemenyei János* honvéd, 4. honv. gy. e.
  30 éves
  Szemenyei János–Kiss Zsuzsanna
  Felesége: Kiss Róza
- *Szilasi Horváth Pál* kocsis
  42 éves, Rózsahegy
  Szilasi Horváth Pál–Poór Katalin
  Felesége: Benkő Julianna
- *Szita Ferenc* tüzér, 8. tüzér e.
  18 éves, Mohorini
  Szita Lajos–Csete Julianna
- *Szula Mihály* gyalogos, 101. gy. e.
  48 éves, Kaposvár
  Szula István–Gombkötő Julianna
  Felesége: B. Horváth Róza
- *Takács Imre* honvéd, 4. honvéd gy. e.
  37 éves, olasz harctér
  Takács István–Kiss Anna
  Felesége: Paczuk Katalin
- *Takács Mihály* tüzér, 21. tüzér e.
  19 éves, Elbassan, Albánia
  Takács Mihály–Sz. Horváth Zsuzsanna
- *Tóth Bálint* gyalogos, 101. gy. e.
  23 éves, orosz harctér
  Tóth Sándor–Szemenyei Katalin
- *Tóth Imre* gyalogos, 101. gy. e.
  40 éves, Szerbia
  Tóth Sándor–Szemenyei Katalin
- *Tóth József* gyalogos, 62. gy. e.
  42 éves, olasz harctér
  Tóth András–Zábrák Julianna
  Felesége: Kovács Róza
- *Tóth Sándor* honvéd, 4. honvéd gy. e.
  37 éves, Kragujevác ☞

Tóth Sándor–Zana Katalin
Felesége: Sípos Erzsébet

- *Varga Antal* gyalogos, 18. gy. e.
  43 éves, Dorna
  Varga Antal–Horváth Katalin
  Felesége: Deák Zsuzsanna
- *Varga Antal* gyalogos, 101. gy. e.
  25 éves, Orosháza
  Varga István–Horváth Zsuzsanna
- *Varga Bálint* honvéd 4. honvéd gy. e.
  28 éves, orosz harctér
  Varga András–Lichtenstein Katalin
  Felesége: Tóth Zsuzsanna
- *Varga Mihály* honvéd, 4. honvéd gy. e.
  34 éves, olasz harctér
  Varga Mihály–Szemenyei Róza
  Felesége: Zacharidesz Mária
- *Vági Bálint* gyalogos, 61. gy. e.
  23 éves, Békéscsaba
  Vági Ferenc–Süle Róza
- *Vági Péter* gyalogos, 101. gy. e.
  34 éves, orosz harctér
  Vági Péter–Csizmadia Mária

- *Verasztó András* fényszóró
  33 éves, Bécs
  Verasztó András–Lőrincz Zsuzsanna
  Felesége: Tarapcsik Róza
- *Verasztó Bálint* gyalogos, 101. gy. e.
  30 éves, orosz harctér
  Verasztó István–Szemenyei Éva
  Felesége: Tóth Zsuzsanna
- *Verasztó József* honvéd, 4. honvéd gy. e.
  26 éves, orosz harctér
  Verasztó István–Dér Julianna
- *Vígh Mihály* gyalogos, 101. gy. e.
  44 éves, Havasalja
  Vígh József–Kerekes Julianna
  Felesége: Bikádi Julianna
- *Zalai Sándor* honvéd, 4. honvéd gy. e.
  40 éves, Rassinano
  Zalai János–Varga Zsuzsanna
  Felesége: Kardos Erzsébet
- *Zábrák Bálint* gyalogos, 101. gy. e.
  18 éves, Selba, Bukovina
  Zábrák Bálint–Pataki Róza

(Folytatása következik…)

KOSZORÚS OSZKÁR

Levéltárunk kincseiből XX.

Válogatás az 1818-ban elkezdett protokollum 1825. évi bejegyzéseiből

Ha végigolvassuk az esztendő egyházközségi bejegyzéseit, akkor a ránk maradt iratok alapján megállapíthatjuk, hogy 1825-öt bizony nem sorolhatjuk oda gyülekezetünk maradandó értékeket teremtő, kiemelkedő esztendei közé.

Szomorúan állapíthatjuk meg, hogy egy iskolaalapítási és néhány kisebb jelentőségű ügy elintézése vagy tudomásul vétele mellett az egész év minden eklézsiagyűlésének egyik napirendi pontja két tanító, Paul Mihály és Kovács Timótheus viszálykodása volt.

Az első ülésen bejelentették, hogy a Békés-Bánáti egyházmegye esperességi inspektora (ma egyházmegyei felügyelő), aszódi báró Podmaniczky János önként lemondott hivataláról. Helyére az orosháziak által is támogatott *„Tekintetes Vietoris Maximilian Urat, az Méltóságos Nagy Károlyi Gróf Károlyi famíliának kerületi nagy érdemű Inspectorát választották”*.

A következő, április 23-ai gyűlés időszerű dolgokkal, békésen kezdődött. A megnyomorodott Sós Mihály harangozó fizetésének „megjobbításáért” esedezett. Kiderült, hogy a helyére felvett harangozótársai eddig minden esztendőben 8 köböl búzát adtak neki. Most úgy határozott az egyházközség vezetőtestülete, hogy emellett a következő években még 4 köböl búzát biztosítanak részére az egyház granáriumából (magtárából). Ugyanakkor Szász József és Baranyai János búzabeszedők *„egy-egy pár csizsmát”* kérnek, amit elutasított az egyházközség.

Kovács Timótheus rektor úr írásbeli panasszal fordult Paul Mihály tanítótársa ellen, amit a gyűlés színe előtt felolvastak. A panaszlevélben az állt, hogy Kovács rektor úr a kertjében a béresével együtt a kerítést igazította, amikor Paul úr arra biztatta tanítványait, hogy *„hajtsák ki Kovács urat a kertből”,* menjen a maga tanterme elé. Kovács rektor úr szolgálóját is *„illetlen szavakkal sértegették”*. A gyűlés felszólította Paul Mihályt, hogy *„egymással béküljenek meg”*, mert a tanulóifjúságot soha senki nem biztathatja a tanítói és az elöljárói elleni gúnyolódásra, gyűlölködésre. Azt is elhatározták, hogy ha ezeket Paul úr nem fogadja el és nem teljesíti, úgy a gyűlés *„ő helyette azonnal egy Jámbor, szelíd, jó erköltsű alkalmatos Tanítóról fog gondoskodni”*.

A májusi eklézsiagyűlésen megállapították, *„hogy a két Férjfi Oskolákban”* annyira elszaporodott a tanulóifjúság, hogy új iskolát kell megnyitni. Kapóra jött, hogy Képessy kirurgus úr *„az Helység kvártélyából, a maga Házába költözött”*. Megállapították, hogy az épület iskolává alakításához nagyon sok pénz szükséges. Fel kell tehát szólítani a híveket adományozásra. A gyűjtést már a presbiteri ülésen megkezdték, s az ott jelenlévők összesen 136 forintot jegyeztek. A legtöbbet, 20 forintot Németh István, 10-10 forintot Szigethy János lelkész, Mikolay István lelkész, Göndös István bíró, Plavecz nótárius, Kéri János és Tóth Ferenc.

Ismét előkerült a Kovács Timótheus és Paul Mihály tanítók közötti ellenségeskedés ügye. Paul Mihály közölte, hogy nem hajlandó elfogadni a presbitérium őt elítélő határozatát, fellebbezéssel él az esperességhez, s ha kell, a szuperintendenciához (püspökséghez) fordul. Elhatározták még, hogy az új iskolára pénzt gyűjtenek, s *„az arra kirendelendő Deputatusok házanként járni fognak”*.

Az augusztus végi ülésen az új iskola el-

helyezéséről folyt a vita, hogy erre melyik épület lenne alkalmas. Felmerült a *„Felső Notarialis Kvartélya, özvegy Zsigáné, özvegy Papp Miklósné házai vagy Gabovics Andrásnak Háza, mellyet néhai nemes Marthon Péter számtartó úrtól vett”*.

Szigethy lelkész úr kérte a presbitériumot, hogy a kurátor megszaporodott feladatai miatt szolgálataiért illendő jutalomban részesüljön. (Amit elismertek, azonban a legközelebbi gyűlésen óhajtottak megvitatni). Gottstag tanító írásban adta be kérését. Iskolaépületének teteje és istállójának fedele is megújításra szorul, egyúttal kérte kertajtójának rendbehozatalát, udvarának bekerítését. Egyetértettek a kéréssel, megoldják, *„amennyire az idő és az Ekklesiának mostani környül állásai megengedik”*.

Az 1825. szeptember 22-ei eklézsiagyűlés fontosságát jelzi, hogy felsorolták, ki van jelen a gyűlésen: Göndös István bíró, Szikora György törvénybíró, Kéri János, Sinkó György, Szabó János, Sós János, nemes Thék András a helység esküdtjei, Szepesi Mihály az eklézsia kurátora, Tót Ferenc, Ágoston György, Csizmadia János, Dani János, Fehér Mihály, Ravasz István, Horváth István.

Az idősebb lelkész, Szigethy János nagytiszteletű úr a gyűlésen jelen lévő Paul Mihály előtt *„érzékenyen és szép móddal elébe terjesztette a Nemes Ekklésia által kiadott végzésben foglaltak akarattyát”*. Erre Paul Mihály nemcsak Mikolay István lelkész és Kovács Timótheus tanító ellen, hanem minden jelenlévő ellen kikelt, mindnyájukat goromba szavakkal illette. Kijelentette, hogy az őt elítélő végzésnek nem tesz eleget, Kovács rektor urat meg nem követi, majd a gyűlésről eltávozott *„az ajtót maga után becsapván”*.

Ezek után a gyűlés megállapította, hogy *„Paul úr valóságos megháborítója a tsendességnek, lázítója a népnek, rontója a békességnek”*, s kénytelenek helyette más tanítóról gondoskodni. Paul úr pedig gondolkodjon a maga jövendőbeli sorsáról és „állapotjáról” – állapították meg. Elhatározták még azt is, minderről értesítik Machula Gábor, Szarvason élő esperes urat, hogy az ügy kivizsgálására *„ide egy Deputatiot rendelni méltóztatna”*.

A küldöttség október 17-én érkezett meg Kutzián György mezőberényi, Gál József szarvasi prédikátorok, valamint Conrád Károly szarvasi jegyző és Omazta Zsigmond esperességi ügyész vezetésével. Azzal a céllal, hogy *„az óhajtott Békességet helyre állítsák”*. A békítés sikerrel járt, mert a jegyzőkönyvben még aznapi dátummal megtaláljuk Paul Mihály fogadalmának bejegyzését: *„Kováts Timótheus Rector úrral, mind a többi Collegámmal, nem különben Tiszteletes Urakkal, egy szóval az egész Nemes Ecclesiával állandó Békességben élni akarok* […] *minden elémbe szabott Törvényeket szorosan megtartok és azoknak engedelmeskedni, s Tanítói Hivatalomnak eleget tenni akarok. Ellenkező esetre pedig magamat, önként, rövid úton, hivatalomból leendő elmozdításomnak alá vetem.”*

KOSZORÚS OSZKÁR

Orosházi evangélikus évfordulók 2018-ban

Már évtizedes hagyomány egyházközségünknél, hogy megemlékezünk a gyülekezetünk történetéhez kapcsolódó jeles évfordulókról. A mögöttünk hagyott 2017-es esztendőben szóltunk arról, hogy 175 éve, 1842-ben született és 100 éve, 1917-ben halt meg Székács István gazdatiszt, Székács József püspök egyik fia, aki évtizedekig Orosházán élt és településünk, valamint egyházközségünk egyik köztiszteletben álló alakja volt. Emlékeztünk arra is, hogy 1867-ben alakult meg az Orosházi Polgári Olvasókör, ahol évtizedekig az evangélikusoké volt a vezető szerep. S közzétettük, hogy 125 éve, 1892-ben született Fekete Sándor kisbirtokos, harangozó és evangélikus presbiter, a hagyományos orosházi paraszti élet megörökítője.

2018-ban ismét három kerek évfordulóra (25–50–75–100 év és ezek többszöröse) hívjuk fel az Orosházi Harangszó olvasóinak figyelmét.

200 éve

1818. május 13-án Orosházán született RAKSÁNYI IMRE, az 1848/49-es magyar forradalom és szabadságharc őrnagya, katonai szakíró.

Édesapja, Raksányi Imre orosházi evangélikus tanító, édesanyja Ruttkay Judit.

16 éves volt, amikor középiskolai tanulmányait megszakította és 14 évre szolgálatot vállalt a császári hadsereg tábori tüzérségében. 1837-ben áthelyezték a Bécsben állomásozó „bombász karhoz”. Minősítésében megállapították, hogy kiemelkedően teljesítette tüzérségi tanulmányait, ütegállások kiépítésében, vezénylésben is jó. Elöljáróival és bajtársaival tisztelettudó, udvarias. Beszél németül, magyarul, latinul, rácul és szlovénül.

HONVÉDELMI

SZÖVÉTNEK.

KÉZIKÖNYVÜL

NYUJTVA NEMZETŐRÖKNEK ÉS FIATAL KATONÁKNAK

RAKSÁNYI IMRE

ÁLTAL.

Táblákkal, rajzokkal és térképekkel.)

POZSONY, 1848.

BELNAY ÖRÖKÖSEINEK BETŰIVEL.

Raksányi Imre Honvédelmi Szövétnek című könyvének címlapja

1842-ben szabadságolták, talán tudományos és szakírói ambíciói erősödhettek. Sorra láttak napvilágot hadtudományi írásai, elsősorban a *Századunk* című periodikában. 1848 márciusában megjelentette az első magyar nyelvű katonai folyóiratot *Honvédelmi Szövétnek* címmel, majd egy kézikönyvet, ami jó szolgálatot tett a szabadságharcban részt vevő nemzetőröknek és katonáknak. Ő maga is szépen haladt a katonai ranglétrán. 1849 áprilisában mint tüzérparancsnokot őrnaggyá léptették elő. Életének utolsó hónapjaiban Kossuth Lajos katonai irodáján dolgozott (Kossuth rokona volt a Ruttkay-ágon), kormánybiztossá is kinevezték. Mint írják, Kossuth küldhette Temesvárra is, hogy sürgesse a vár bevételét, hiszen a feladat rendkívüli nagysága megkövetelte Raksányi jelenlétét. A temesvári csatában vesztette életét 1849. augusztus 9-én.

150 éve

1868. december 13-án Orosházán született GYŐRY ILONA felső leányiskolai tanítónő, író és műfordító.

Édesapja, Győry Vilmos evangélikus lelkész, író, költő, műfordító, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja, édesanyja Székács Etelka, az orosházi születésű Székács József püspök lánya.

A polgári és a felsőbb leányiskolára képesítő tanítói oklevelét 1888-ban Budapesten szerezte meg. Ugyanakkor a műfordítás vonzásába került, komoly jártasságot szerzett a német, angol és francia nyelvben. Egymás után jelentek meg önálló kötetei, összességében körülbelül ötven. Arra törekedett, hogy a világ népeinek könyvterméséből – elsősorban a német közvetítőnyelv segítségével – a legkiemelkedőbbeket ismerjék meg a magyar olvasók is. Fordított Cooper, Verne, Twain munkáiból, átültette magyarra Byron *Kain* című három felvonásos misztériumdrámáját is.

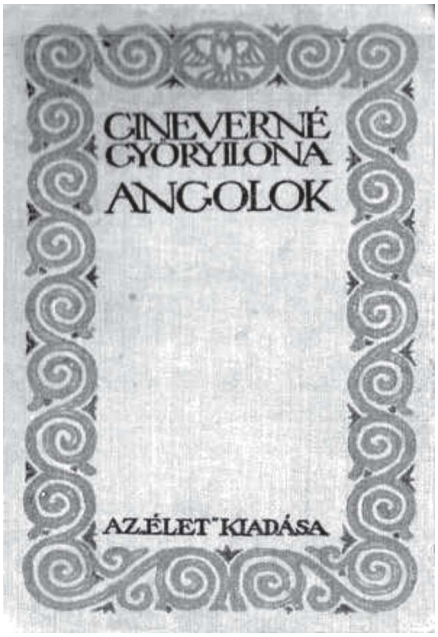

***Győry Ilona Angolok* című könyvének külső borítója**

A budavári felsőbb leányiskolában angolt tanított, emellett rendszeresen írt a Pesti Hírlapba, a Fővárosi Lapokba, az Ország Világba. Házasságát is idegennyelv-ismeretének köszönhette. Egy angol egyetemi tanárokból álló delegációt kalauzolt Budapesten, ekkor ismerkedett meg Arthur Gineverrel, akihez 1903-ban férjhez ment, és Londonba, majd Doverbe költözött. Új hazájában is tevékenyen dolgozott, többek között magyarra fordította Thackeray, Scott, Dickens műveit, megírta az *Angolok* című könyvét. Életének utolsó éveiben sokat betegeskedett, Londonban halt meg 1926. július 26-án.

25 éve

1993. november 28-án Orosházán halt meg BENKŐ ISTVÁN orosházi evangélikus lelkész, megbízott esperes.

A Pest megyei Monoron született 1913. március 19-én. Édesapja Benkő István csizmadiamester, édesanyja Dudás Ida.

1931-ben érettségizett a ceglédi Kossuth Lajos Reálgimnáziumban, majd beiratkozott a pécsi Erzsébet Tudományegyetem Sopronban lévő Evangélikus Hittudományi Karára. A teológián kitűnt rendkívüli képességeivel, professzorai és évfolyamtársai is a legjobbak között tartották számon. Az 1935/36-os tanévben Helsinkiben tanult, s folyékony társalgás szintjén elsajátította a nyelvet. Ettől kezdve a jórészt evangélikusok lakta Finnországot második hazájának tekintette. Hazajőve először Gyulán, majd Raffay Sándor püspök mellett, azután a Budapest-Fasori Evangélikus Egyházközségben volt segédlelkész.

1939 őszén Gyulára hívták meg parókus lelkésznek, s hamarosan feleségül vette Stéberl Zsuzsannát. 1945-ben megszületett egyetlen gyermekük, Benedek.

Benkő István

Benkő István 1962 nyarától Orosházán lett lelkész, a nyugalomba vonult Fürst Ervin örökébe lépve. Az első éveket követően mindvégig ő viselte az igazgatólelkészi tisztséget. A lelki gondozás mellett kiváló érzékkel, páratlan diplomáciai készséggel kormányozta a helyi evangélikus egyházközséget. Felelősséget érzett annak anyagi ügyeiért, az épületek, a templom állandó felújításáért, a temetők rendjéért.

Nyugdíjas éveiben hosszabb időszakot töltött feleségével Brazíliában, az ott élő magyarok között végezve lelkészi szolgálatot. Finnországban tizenegyszer járt, utoljára halála előtt négy hónappal, egy orosházi delegáció tolmácsaként.

KOSZORÚS OSZKÁR

Ünnepi alkalmaink az orosházi templomban

DECEMBER 24. (VASÁRNAP)

– 10 órakor úrvacsorai istentisztelet;
– 15 órakor családi istentisztelet;
– 17 órakor gyülekezeti istentisztelet;
– 23.30-kor éjféli istentisztelet;

DECEMBER 25. (HÉTFŐ)

– 10 órakor ünnepi úrvacsorai istentisztelet.

DECEMBER 26. (KEDD)

– 10 órakor ünnepi úrvacsorai istentisztelet.

DECEMBER 31. (VASÁRNAP)

– 10 órakor gyülekezeti istentisztelet;
– 17 órakor óév esti hálaadó istentisztelet.

JANUÁR 1. (HÉTFŐ)

– 10 órakor ünnepi úrvacsorai istentisztelet;
– 17 órakor úrvacsorai istentisztelet (a gyülekezeti házban).

Fotóalbum

E címmel egy sorozatot indítottunk. Várjuk mindazok jelentkezését, akik egy-egy régóta őrzött fotójukat szívesen közzétennék lapunkban. Olyan, a 19. és 20. században készült fényképekre gondolunk, melyek evangélikus egyházközségünkhöz vagy a leányegyházakhoz kapcsolódnak. Lehetnek régi orosházi evangélikus iskolai fotók, konfirmációról, esküvőről, temetésről készült felvételek. Ábrázolhatják templomunkat, egykori iskoláinkat, egyházi épületeinket. Örülnénk annak is, ha eddig ismeretlen képeket kapnánk régi egyházi alkalmainkról, lelkészeinkről, tanítóinkról, más tisztségviselőinkről. Fontos annak pontosítása, hogy kit vagy mit ábrázol a beadott felvétel, hol és mikor készült. Feltüntetjük a fotó tulajdonosának nevét és (ha tudjuk) a fotográfusét is. Kérjük Olvasóinkat, hogy a Lelkészi Hivatalba, Csehi Józsefhez (Thék E. u. 2.) válogatás után juttassanak el egy jól másolható, érdekes fényképet. Most pedig gyönyörködjünk a régi felvételekben!

A kiscsákói evangélikus iskola diákjai az 1930-as években. Tanítók: Kovács János és Ravasz Mária *(Beküldő: Nagy Lajos)*

Rédei-Ritter János (1846–1911)
orosházi evangélikus tanító
(Orosháza, kb. 1890) Megőrizte: Fazekas Mária (Jászberény), beküldő: dr. Rédey Katalin (Pécs)

Központi evangélikus iskola 5. osztálya Csizmadia Mihály tanítóval
(Orosháza, é. n.) Beküldő: Zsíros Andrásné (Gerendás)

Rédei-Ritter Jánosné Tomcsányi Ida (1851–1923)
(Orosháza, kb. 1890) Megőrizte: Fazekas Mária (Jászberény), beküldő: dr. Rédey Katalin (Pécs)

Torkos Kálmán utcai evangélikus iskola 4. osztálya Orbán János tanítóval
(Orosháza, kb. 1930) Beküldő: Zsíros Andrásné (Gerendás)

Dimák András és családja
(Orosháza, 1914) Beküldő: Dimák Péter

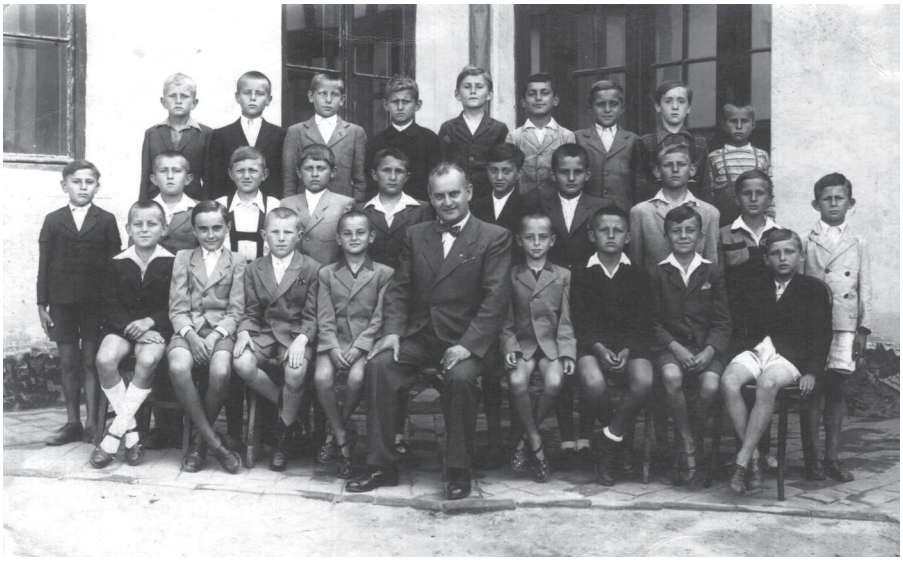

Ady Endre (volt Torkos Kálmán) utcai evangélikus iskola 4. osztálya Honti László tanítóval
(Orosháza, 1948) Beküldő: Jankó Bálint

A játék

Kitti elmélyült a játékban. Észre sem vette, ahogy közeledek hozzá, majd csendben leülök mellé. A kőrisfának támasztottam a hátam és csak vártam, hátha észrevesz. Szia, pap bácsi. Üdvözölt anélkül, hogy feltekintett volna a táblagépről, melyen valami stratégiajátékot játszott. Mi a játék neve? Kérdeztem, de tekintetemet az égre emeltem, mintha valahova a messzi régmúltba fúrnám. Oda, ahol a fák lombjai között az én gyermekkorom bújik meg. Elmosolyodtam. Farm. Mintha kutyaugatásra hasonlított volna ez az egyszótagú szó, kicsit össze is rezzentem, mert igen elkalandoztam közben saját emlékeimben, s a táblagép némára volt kapcsolva. Manapság így megy ez. Tudnak figyelni, ha közben telefonoznak. Nem hittem el, de azt mondják, ez működik így. Én nem tudok egyszerre több dolgot végezni. Hatékonyan. Egyet, de arra odafigyelek. Ők azt mondják, megy ez, mint a karikacsapás. Pap bácsi, a te időben volt már táblagép? Nem, Kitti. Mi táblára rajzoltunk és néha még meg is szidtak az iskolában, mert elrajzoltuk, elfirkáltuk a krétát. Mesélsz a játékaidról? Miközben te leszegett fejjel „tablettázol", és még rám sem figyelsz? Bocsi. És ha nem bocsátok meg? És bedurcizok és elmegyek és örök harag? Na, ehhez mit szólsz? Pont úgy beszélsz, pap bácsi, mint a barátnőm, Anna. Ő is mindig besértődik. Én nem sértődöm be mindig, csak kérdeztem, hogy tetszene-e? Nem, nem tetszene. Még játékból sem? Nem, még játékból sem. Miért? Mert a sértődés nem játék. Mondta Kitti és kikapcsolta a táblagépet. Tudsz fára mászni? Igen, pap bácsi, tudok. Megkönnyebbültem. Végre valaki, aki tud fára mászni, nem csak lovagolni, vívni, karatézni. Akkor felmászunk? Intettem tekintetemmel a lombos kőrisfára. Igen! Jaj, de izgi! Pár perc és fent voltunk. Kényelmesen elhelyezkedtünk egy-egy ágon. Jó itt fent. Szép a kilátás. És közelebb is vagyunk a Jóistenhez. Egészítettem ki. Tényleg? Igen, legalább három méterrel. Kitti felkacagott. Akkor aki repülővel utazik, az milyen közel van? Szerintem egy kicsit be kell húznia a nyakát, nehogy beleverje a fejét a mennyország aljába. Vicces vagy, pap bácsi. Miket játszottál gyermekkorodban? Sárkányt eregettünk a focipályán. Az egyik srácnak, Antinak hívták, volt egy saját készítésű papírsárkánya. Nagyon magasra felvitte a szél. Milyen magasra? Talán ötven méter is megvolt. Hú, az sok? Gyermekkoromban nagyon magasnak tűnt. Akkor az ég végtelen volt és nem csíkozta össze ennyi repülő. Lehetett látni a nagy kék eget. Aztán mi lett a sárkánnyal? Képzeld, lezuhant. Csak úgy? Igen. Arra emlékszem, hogy csak úgy lezuhant. Bele egy jegenyefába. Megakadt a hegyén. Az milyen fa? Nagy, magas. Az égig ér? Nem, Kitti, a jegenyefák nem nőnek az égig. Mondtam már-már nevetve, hogy ennyire beleillett a párbeszédbe ez a bölcs mondás. Miért? Mert a növekedésnek is megvannak a maga szabályai, törvényei. És te ezeket érted? Nem. Nem is kell értenem, elég, ha elfogadom. És le tudtátok szedni a sárkányt? Nem. Azt hiszem, ott maradt. Azt hittük, felmegy a legmagasabb égig, mert jó szelet kapott, aztán csak úgy lezuhant, talán elszakadt a papír és kiegyensúlyozatlan maradt… vége volt. A jegenyefára nem tudunk felmászni. Csak a villanyszerelőt láttam egy alkalommal a létrás kocsival. Amikor leszakadt egy vezeték. És szomorúak voltatok? Igen. Aznap igen. És másnap? Másnap Anti készített egy másik sárkányt. Klassz játék lehetett. Igen. Az volt. És még mit játszottatok? Fára másztunk, mint most teveled. Akkor volt még egy kedves játékunk. Tudod, autóbusszal jártunk óvodába. És mindig elgyönyörködtem a buszvezetőben, hogy az milyen magabiztos, milyen precízen tudja ezt a nagy járművet irányítani, fordulni vele. Sokáig el tudtam nézni a munkáját. Aztán egy nap kaptunk egy igazi autókormányt. Öregapám egy vasrúdból készített hozzá kormánytengelyt és beástuk a végét a földbe. Egy kis széket tettünk mögé és máris buszvezetőkké váltunk. Egy kartonlapra ráírtuk a busz számát, a 31-est, és már indultunk is képzeletben az óvodába. Szinte tökéletesen tudtuk a busz hangját utánozni, ahogy elindul és ahogy megáll, kinyitja az ajtókat. Ez a szisz-mákolós rész volt talán a legizgalmasabb, és végül a megérkezés: a „Végállomás, nem megy tovább!" diadalmas felkiáltás. És mi tetszett neked ebben a játékban? Kérdezte Kitti, mert lány létére ez nem volt egyértelműen izgalmas játék. Szimulátor volt. Mintázta, utánozta a valóságot. Amikor elindultunk, a valóság megváltozott, elképzeltük az utat, ami az óvodáig visz. Megállóról megállóra, utcáról utcára. Mindez monitor, kijelző nélkül. Újra és újra átéltük az utazás élményét, a busz remegését, és mi is kicsit igazi buszvezetőkké váltunk. Magabiztosakká. Akik felelősek az utasokért. Az elindulásért és a megérkezésért. Tudod, a busszal nem lehetett száguldani, gyorsan menni, versenyezni. Mivel buszkormány volt a játékunk, nem tudtunk autóversenyt játszani, vagy valami hasonló sportot. Próbáltuk, nem mondom, de nem tudtuk a valóságérzetet fenntartani sokáig, így hát a lomha busznál maradtunk. Az volt benne a jó, hogy megtanultunk lassan járni. Olyankor az ember több dologra oda tud figyelni. Manapság mindenki rohan, siet, száguld és nincs idő a másikra. Megtanultunk várni a pirosnál, vagy amikor esőt szimuláltunk, akkor megvárni azt, aki szalad a jármű után, mert lemaradt a tócsák kerülése miatt. Megtanultuk meglátni a másik nyomorát. Felvettünk mozgássérültet, kerekes székest, mankóst, öreget, terhes anyukát. És mondok még valamit. Ez nem a kormánynyal kezdődött. Korábban. Az első autónk a konyhaasztal volt. Egy lila lábas volt a kormány, amire a vasalót tették, miközben vasaltak. Máskülönben buszkormánynak használtuk. Akkor a következő autó a Singer varrógép volt, ahova be lehetett ülni, a lendkerék volt a kormány, és amikor elfordítottuk, akkor a pedál, amin ültünk, kissé megdőlt, így nagy ívű kanyarokat lehetett írni vele. Esős napokon a fáskamrában ültünk egy fásládában. Az ablak olyan magasságban volt, mint a buszban, amikor óvodába indultunk. És csak burrogni kellett és máris elindult képzeletben a fásláda. Jó lehetett. Igen. De fel kellett nőni. És az baj? Nem baj. Azt is megtanultuk, mi a különbség a képzelet és a valóság között. Mert bizony van, amikor az ember úgy él, úgy viselkedik, mint mi a játékban, gyermekkorunkban. Vagyis? Ezt nem értem. Hogy azt hiszi, mert burrog, mert forgatja a kormányt, mert úgy csinál, mintha vezetne, azt képzeli, hogy van haladás is. Mert olyan hangokat ad ki, mint egy autó vagy autóbusz. Mert pörög az élete, de nincs haladás, csak a haladás és utazás szimulációja. Amikor elindulunk, elkezdődik a nagy utazás az ☞

Semper reformari – zenében

Ecclesia semper reformari debet! – Az egyháznak mindig meg kell újulnia! Ezt a lutheri gondolatot ragadta meg Győri Gábor orosházi lelkész 1995-ben, amikor *Semper reformari* címmel könnyűzenei oratóriumot írt azzal a szándékkal, hogy azt az akkori evangélikus ifi tagjai bemutassák a gyülekezetnek. A darab – melynek zenéjét és szövegét egyaránt Győri Gábor szerezte – sok akkori tizenéves ifitag, valamint több gyermek és felnőtt közreműködésével kelt életre, hosszas gyakorlást és próbasorozatot követően. A mű Luther életének hét meghatározó momentumát dolgozta fel hét zenei tételben, amelyek között néhány prózai, párbeszédes jelenet tette mindezt még átélhetőbbé a hallgatóság számára. Mindennek akkor, 24 évesen jómagam is részese lehettem, és ez – több hasonló zenei szolgálattal együtt – mélyen meghatározó élménynek bizonyult hívővé válásom és hitben való megerősödésem útján. Úgy gondolom, ezt az akkori résztvevők nevében is mondhatom. A művet akkoriban nemcsak Orosházán mutattuk be, de eljutottunk vele a gödöllői Jubál fesztiválra, sőt a németországi Warmbronnba is. 2007-ben, immár nem Győri Gábor vezetésével újra előadtuk a helyi gyülekezetben.

Idén ősszel a reformáció 500. évfordulóját ünnepeltük, és ennek kapcsán a Semper reformari újra életre kelt. A 20 évvel ezelőtti lelkes csapatból jó néhányan azóta is a gyülekezet aktív tagjai és alkalmanként zenei szolgálói vagyunk, adódott tehát, hogy „leporoljuk" a művet és megpróbáljuk újra bemutatni.

Az elképzelés működőképesnek bizonyult, Ördög Endre igazgatólelkész pedig felvetette, hogy a Békés megyei protestáns találkozó ünnepi istentiszteletéhez kapcsolódóan helye volna a műnek. Így történt, hogy október 28-án templomunk evangélikus-református közönsége meghallgathatta az oratóriumot, és sok pozitív visszajelzés alapján azt mondhatom, hogy nem vallottunk szégyent. A 20, vagy akár a 10 évvel ezelőttihez képest is átalakult összetételben és megjelenéssel adtuk elő a darabot. Néhányan maradtunk ugyan az eredeti csapatból, de többen most csatlakoztak akár énekes, akár hangszeres szolgálattal. Úgy döntöttünk, hogy az eredeti formával szakítva – jelmezek, díszletek és színpadi játék nélkül – pusztán zenei formában próbáljuk meg átadni a darab eredeti üzenetét. A dalokat ezúttal a Szigethyné Szenteczki Katalin által írt narratív szövegek kötötték össze, melyek Luther életének adott momentumait hozták közelebb a hallgatósághoz. A zenei vezetést – akárcsak 10 évvel ezelőtt – Szőke Szabolcs vállalta, aki nélkül bizonyára nem jöhetett volna létre a szolgálatunk.

Az október 28-ai találkozót megelőzően (egyfajta főpróbaként), a Székács iskola diákjainak, tanárainak mutattuk be a darabot. A protestáns találkozót követően többen megszólítottak bennünket azzal, hogy szeretnék gyülekezetükben is viszontlátni a művet. Így meghívást kaptunk például a tótkomlósi keresztény bálra, december 3-án pedig a békési művelődési ház kellemes hangulatú kápolnatermében, a helyi református gyülekezet jubileumi évet lezáró alkalmaként szolgálhattunk a darabbal.

Arra törekszünk, hogy Győri Gábor e művét még egy ideig „műsoron tarthassuk", ugyanis további meghívásoknak igyekszünk eleget tenni a következő időszakban. Közben annak az igénye is felmerült bennünk, hogy az 1990-es években született művek közül másokat is megpróbáljunk újra életre kelteni, reményeink szerint a helyi gyülekezet megelégedésére és Isten dicsőségére.

NAGY RÓBERT

☞ igazi végállomásra, nem érhetjük be, nem elégedhetünk meg szimulációkkal, látszatokkal, képzelgésekkel. Mert nem játék. Sem Isten, sem az örökkévalóság, sem a hit. Eljött egy nap, amikor végleg felkeltünk a játékkormány mögül. Felnőttünk. Megtanultuk elengedni a játékokat. Megtanultunk látni. Hogy nem az a valóság, amit elképzelünk a játékban, hanem az, amit valósággal érzékelünk és látunk. És a legfontosabb. Nem akartunk a buszvezető helyébe ülni. Sokszor jó volt utasnak lenni. Csak utasnak. Pap bácsi, tudsz sárkányt készíteni? Igen. Csinálunk egyet? Igen. És felmegy az égig? Még magasabbra is! Kézenfogva szaladtunk a réten hazáig.

HORVÁTH CSABA
(Kiskapus)

Hogy készül a Márta Kör?

Végy néhány aktív hölgyet és adj hozzá egy szabad csütörtök estét. Tegyél hozzá sok-sok lelkesedést, néhány marék ötletet és kedvességet, szórd meg tettvágygyal, szeretettel és egy csipet vidámsággal. Az imádság ki ne maradjon, mert az adja meg az esszenciáját!

A receptet kipróbáltuk már szeptember végén, és szobahőmérsékleten igazán jó sült ki belőle. A gyülekezet aktív korú hölgytagjai tervekkel és reményekkel telve alapították meg a Márta Kört.

Október 28-án a megyei protestáns találkozón már aktívan jelen voltunk. Pötytyös kendőnkről könnyen felismerhetővé váltunk. Kis „boltunkban" pedig megtalálható volt mindaz, amit csütörtökönként együtt készítettünk: templomos kulcstartó, hűtőmágnes, sütemény, imádságkarkötő, mécsestartó.

Első sikerünkön felbuzdulva már terveztük is adventi megmozdulásunkat. Ennek eredményképpen gyűjtésbe kezdtünk, és elkésztettünk ötven csomagot. Reménységünk szerint kicsiknek és nagyoknak egyaránt örömet fog jelenteni az ünnep idején.

Sokan gondolhatják: miért pont Márta? Miért nem Mária? Hiszen Mária választotta a jó részt! Jézus azonban nem állítja szembe a cselekvő és szemlélődő típusú embert. Az imádság és a cselekvő szeretetből való szolgálat ugyanolyan fontos érték számára. Célunk, hogy olyan közösséget teremtsünk gyülekezeti életünk sokszínű palettáján, ahol a közénk érkező felfrissülhet, kikapcsolhat, erőt és lendületet vehet a továbbiakhoz. Sok tervünk van, Istenünk adjon hozzá erőt és áldást!

SZIGETHYNÉ SZENTECZKI KATALIN

Látogatások és a karácsony

„…beteg voltam, és meglátogattatok…”
[Mt 25,36]

Az ápolói feladataim természetes velejárói a látogatások. Többnyire egyedül megyek és csak ketten éljük át ennek pillanatait.

Nemrégiben – nagy örömömre – csatlakozott hozzám valaki, és közösen csengettünk be magányos, beteg társunkhoz. Így ez már egy másfajta találkozás volt, átszínezte, átalakította a helyzetet.

A jóleső együttlét után – mint mindig –, értékeltem a látottakat és a hallottakat, az együtt töltött időt. Felfedeztem, hogy minden látogatás más, ki-ki feladatából, csoporttevékenységéből adódóan mást és mást vár az ilyen helyzettől, más módon látogat.

Arra gondoltam, talán jó lenne ezeket csokorba szedni és értelmezni, ki miként látogat. De főként: ki miért és hogyan, mely célokkal teszi. Mert nem pusztán elmegyünk valakihez, hanem valamilyen okkal nyitunk be hozzá.

Közösségünkben több ilyen lehetőség is létezik, ezen gondolkodtam el egy kicsit. Főleg így karácsony előtt.

Legelső és legfontosabb: látogatnak lelkészeink. Otthonukba szorult, netán már ágyhoz kötött testvérekhez mennek el, lelkészi beszélgetéssel, igei együttléttel, úrvacsorával. Akár a közösség egykor oszlopos tagjairól gondoskodnak, akár jelen eseteket ápolnak lelkileg.

Látogat a diakóniai csoport. Ők havi vagy heti rendszerességgel járnak testvérekhez, viszik gyülekezeti életünk híreit, jóízű biblikus beszélgetéssel, vagy egyszerűen napi dolgokról, megmártózva a múlt szép élményeiben. Nagy lehetőségük még, hogy a segítőcsoportok felé információkat hozhatnak, amelyekkel eljuttathatjuk a megfelelő támogatást.

Továbbá szerződéses esetekben látogatnak a szeretetszolgálat dolgozói is, a házi segítségnyújtás, az ebédszállítás mind-mind jó lehetőség a figyelemre, az emberi kapcsolatra.

Egyenként is látogatnak gyülekezetünk tagjai, színesítve a lehetőségek palettáját. Ezek nagyon személyes, szubjektív együttlétek, de összeköthetnek egymással.

És látogat a gyülekezeti nővér és csapata is. Ha a nővér indul beteghez, első feladata az állapotfelmérés. A lehető legalaposabban fel kell térképezni a testi, a lelki, a mentális, a szociális és a spirituális helyzetet, nem ritkán a kapcsolati háló megrajzolása is szükséges teendő. Aztán fel kell állítani az ápolási, gondozási tervet. Ebbe minden beletartozhat: sebkötözés, személyi higiéné, tanácsadás, mediáció, ápolásszervezés, szállítás és a fenti lehetőségek felhasználása.

Természetes, hogy karácsony előtt gyakoribbak ezek az interakciók. Apró ajándékok, meglepetések egész sora tanúskodik arról, hogy gondolunk egymásra. Rendkívüli módon fontosak, életmentőek ezek a dolgok!

Ápolói tapasztalatomból tudom, hogy milyen súlyosak ünnepek idején a terhek, sokkal fájóbbak a sebek, még kérgesebb a magány. Karácsony napján legnehezebb a látogatás. Jézus születése napján az öröm helyett néha könnyekkel, a szeretet helyett talán haraggal is találkozik a látogató. Nehéz percek lehetnek. Ezért ha még oly nehéz is, de épp az ünnepen lenne jó ajtót nyitni magányos, beteg társainkra. Nagy szükségük van rá.

SZÖLLŐSINÉ KASSAI JUDIT
gyülekezeti nővér

Mikulás járt a Fénysugár egyesületben

„Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban.”
[Zsolt 46,2]

2017. december 5-én ünnepelte meg 15. születésnapját a Fénysugár Nyugdíjas Egyesület, s ekkor tartotta évzáró közgyűlését is. Csoportvezetőnk, Lázárné Marika éves beszámolója után Pleskóné Ibolya pénztáros adott számot az egyesület bevételeiről és kiadásairól. Egyesületünk mozgalmas évet zárt. Minden kedden áhítattal egybekötött összejövetelt tartunk, ahol kellemes együttléten megbeszéljük a problémákat, személyes gondokat is.

A 2017-es év a reformáció 500 éves jubileumának jegyében telt el. Áprilisban Bonyhádon, a Déli Evangélikus Egyházkerület missziói napján vettünk részt. Májusban iskolásaink anyák napi műsorral kedveskedtek. Júniusban Kárpátalján jártunk. Szeptemberben Bodrogkeresztúr–Debrecen–Nyíregyháza–Tokaj–Sátoraljaújhely–Füzérradvány–Máriapócs–Nyírbátor körúton gyönyörködtünk hazánk természeti és épített szépségeiben, értékeiben. Október 31-én Budapesten, a Sportarénában részt vettünk a reformáció 500 éves, országos megemlékezésén.

Az említett december 5-ei évzáró közgyűlésen a beszámolók végeztével Marika megkérte a jelenlévőket, hogy Mikulás lévén énekeljünk neki, hátha eljön. És láss csodát, eljött! Piros mikulásruhában, piros kosárral, ajándékokkal érkezett. Gyermeki örömmel fogadtuk a meglepetésajándékot, amely egy levendulás zsákocska, egy szem szaloncukor és egy keramikus művész ajándékaként Luther-rózsát ábrázoló emléktárgy volt. A gazdagon terített asztalról jóízűen falatozott kis csapatunk a részben vásárolt, részben házilag készített sütményekből és teából. Az alkalom beszélgetéssel zárult, kellemes emlékekkel távoztunk. Köszönjük csoportvezetőnknek, hogy figyelmességével visszaidézte gyermekkorunkat.

Áldott, békés ünnepeket és jó egészséget kívánunk! Szeretettel várjuk közösségünkbe frissen nyugdíjazott testvéreinket is keddenként 14 órára a gyülekezeti házba.

„Boldogok, akiknek az útja tökéletes, akik az Úr törvénye szerint élnek.”
[Zsolt 119,1]

UJJ TIBORNÉ

Karácsony a diakóniában

Téliesre változott az idő, az utcán fázósan sietnek az emberek. De valami változás is történt. Az üzletek kirakataiban az eladásra kerülő áruk között karácsonyfaágak, csillogó díszek hívogatják a vásárlókat. A városok is díszbe öltöztek. Megnyíltak a karácsonyi vásárok, a főtereken állnak a hatalmas karácsonyfák, fellobbant az adventi koszorú első gyertyája. Mind-mind szemet gyönyörködtető, csodás látvány, de vajon mi van a szívekben?

Sajnos sokak számára a nagy családi összejövetel, az eszem-iszom, az ajándékozás a lényeg. Ezt és csakis ezt hozza számukra az ünnep. A keresztyén embernek advent az egyházi év kezdetét, a karácsony Jézus születését jelenti.

Gondolataimat az evangélikus énekeskönyv 148-as énekével, Túrmezei Erzsébet versével tudom tolmácsolni mindenki számára a legpontosabban: „Szép Hajnalcsillag, Jézus, ragyogj fel! ... Adj erőt nékünk vinni szerteszét irgalmad fényét! Tűnjék a sötét! Ádventi csendben téged várunk, Jöjj, Urunk Jézus, maradj nálunk!”

A diakóniában a novemberi összejövetel már a karácsonyi készülődés jegyében zajlott. Először átnéztük, hány idős testvér van, akikhez szerény ajándékkal készülhetünk. Tovább beszélgetve felidéztük az elmúlt időket, számba véve örömeinket, élményeinket. Szóba került több olyan idős testvér neve, akik munkatársaink voltak, de már az idő és a betegség kiállította őket a sorból. Természetesen őket is látogatjuk, ajándékunkkal elvisszük hozzájuk a szeretet szavát. A csomagokba – döntés szerint –, házi sütemények kerülnek majd, és kis karácsonyi díszt is készítünk hozzájuk. Szorgos, ügyes kezek munkája nyomán elkészülnek az ajándékok, hogy testvéreink asztalát díszítsék az ünnepben. Lehet, ez is csak a szemet gyönyörködteti, és talán önmagában nem elég.

Testvér, aki ezt a csekély figyelmességet viszed, vezessen szolgálatodon ez az ige: *„Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai…”* [1Pt 4,10] Legyen ez a látogatás most rendkívüli, érezzék az egymagukban élők, hogy van, aki szeretettel fordul feléjük ezen a csodálatos ünnepen. Szeretnénk, ha mindenkihez eljutna a legnagyobb csoda híre, és hogy Jézus születése a legnagyobb ajándék volt számunkra az Atyától. Töltse el ez minden hívő keresztyén lelkét!

Mi, idősek is várakozással tekintünk az ünnepre, és habár mi már nem várunk ajándékot, mégis előfordul, hogy kapunk valami szépet, magasztalót.

Hadd osszam meg most a Kedves Olvasóval, hogy legutóbb én milyen ajándékot kaptam a kis unokámtól. Karácsony estéjén megállt a fa előtt, s az ő kedves kis gyermekhangján énekelni kezdett: „Pásztorok, pásztorok, örvendezve, indulnak Jézushoz Betlehembe. Hálásan hódolni a kisdednek, ő hozott váltságot az embernek.” A legszebb ajándék volt ez számomra. Azóta is féltve őrzöm.

Most viszont továbbadom Önnek, kedves Olvasó, és kívánok ezzel is áldott, békés karácsonyt!

KOVÁCS TIBORNÉ

Ünnepi alkalmak a leánygyülekezetekben

- ***December 24-én (vasárnap)*** *Szentetornyán 8.30-kor istentisztelet, Rákóczitelepen 10 órakor istentisztelet, majd karácsonyi színdarabra készülünk a gyermekekkel.*
- ***December 25-én (hétfőn)*** *Szentetornyán 8.30-kor istentisztelet úrvacsorával, Rákóczitelepen 10 órakor istentisztelet (gyermekek karácsonya), Kardoskúton 14 órakor istentisztelet (gyermekek karácsonya), utána úrvacsora.*
- ***December 31-én (vasárnap)*** *Szentetornyán 8.30-kor istentisztelet, Rákóczitelepen 10 órakor istentisztelet, Orosházán (a gyülekezeti házban) 20 órától éjjel 1 óráig ifjúsági szilveszter a leánygyülekezeti fiataloknak.*
- ***Január 7-én (vasárnap)*** *az új évben első alkalommal Szentetornyán 8.30-kor istentisztelet, Rákóczitelepen 10 órakor istentisztelet, Kardoskúton 14 órakor református istentisztelet (itt az év első evangélikus istentisztelete január 14-én, 14 órakor lesz).*

JÓ HELYÜNK VAN!

Otthona lett a nővéri szolgálatnak

Szeretettel tesszük közzé, hogy a nővéri szolgálat segítőlehetőségeivel – Éléskamra és egyéb formájú segélyeivel, tárgyi dolgaival – a templommal szemben, az alvégi parókia udvarából nyíló kedves kis helyiségben talált otthonra, melynek neve:

„A GYÜLEKEZETI NŐVÉRI SZOLGÁLAT LOGISZTIKAI KÖZPONTJA”

Kérjük, hogy – előzetes egyeztetés híján – a következő félfogadási időszakokban keressék a szolgálatot:

HÉTFŐNKÉNT 9–11 ÓRÁIG
PÉNTEKENKÉNT 9–11 ÓRÁIG

Emlékeztetőül: segítőlehetőségeket kínálunk akut és hosszú távú ápolási, prevenciós, szociális, betegmozgatási és minden ide tartozó ügyben. Előzetes egyeztetés a +36 20/775-3912-es telefonszámon, vagy a Lelkészi Hivatalban.

SZÖLLŐSINÉ KASSAI JUDIT

Újságunk az interneten is megtalálható: http://oroshaza.lutheran.hu/harangszo

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Kedves Szülők!

A gyermek fejlődését nagymértékben befolyásolja az a környezet, amelyben felnő. Számára 10-15 éves korig elsősorban a család, utána az iskola, a kortárs diákközösség a meghatározó. Nem mindegy tehát, hogy hová, és kikkel jár együtt a legfogékonyabb korában.

A Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium
(5900 Orosháza Bajcsy-Zsilinszky u. 1. – OM azonosító: 028280)
felvételt hirdet a 2017/2018-as tanévre:

• 4 évfolyamos, általános tantervű gimnáziumi képzésre, 9. évfolyamra
(tanulmányi terület kódja: 0001);

• 6 évfolyamos, általános tantervű gimnáziumi képzésre, 7. évfolyamra
(tanulmányi terület kódja: 0003).
Ide azokat a tehetséges diákokat várjuk, akik már 7–8. osztályos korban tudják vállalni a komolyabb, gimnáziumi terhelést.

Fő céljaink mindkét tagozaton:
Krisztusi szeretettel, következetesen, igényesen, a keresztyén és nemzeti értékek fokozottabb megbecsülésére, testi-lelki-szellemi harmóniára törekedve, lelkiismeretes tanulásra és becsületes munkára nevelni.
Lehetőséget kínálunk azoknak a hívő (és nem hívő) családoknak, akik gyermekeik számára nemcsak a magas színvonalú tudást, de a keresztyén szellemben folyó nevelést is szeretnének biztosítani. Iskolánk mindkettőhöz megfelelő háttérrel rendelkezik.
Kis létszámunk és munkatársaink elkötelezettsége lehetővé teszik, hogy szakszerű, igényes tanári munkával, minden diáknak személyre szólóan segítsünk abban, hogy az adottságainak megfelelő legjobb eredményt érhesse el.

Szeretettel és tisztelettel várok minden jelentkezőt, kollégáim nevében is:

FEHÉR BORBÁLA intézményvezető

Magyarság hete a Székács iskolában

„A hagyomány nem a hamu őrzése, hanem a láng továbbadása.”
[Morus Tamás]

Egy új kezdeményezésként – október 16–20. között – *Magyarság* címmel projekthetet tartottunk iskolánk alsó tagozatán. Délelőttönként órarend szerint tanultunk, de minden órán megjelent a magyarságtudat erősítése. Délutánonként előzetesen megtanult népmeséket játszottunk el, mutattunk be egymásnak.

Múzeumi foglalkozásra is ellátogattunk. Rajzversenyünkre nagyon szép, a történelmi Magyarországot ábrázoló rajzok készültek. A magyar himnusz mellett tanultunk a székelyekről és énekeltük a székely himnuszt. Saját kiállítást – amit a kedves szülők és hozzátartozók segítségével tudtunk megvalósítani – rendeztünk be a díszteremben régi használati és emléktárgyakból. Ezúton is köszönet érte. Szerdán tartottuk a projektnapot, melyen a budapesti Párducok Hagyományőrző Csoport is részt vett. Korhű bemutatóikkal, előadásukkal színesítették napunkat, ezáltal is segítve a gyermekek érzékenyítését az ősi magyar kultúra iránt. Igazi jurtát is megtekinthettünk, kipróbálhattunk. A délután folyamán pedig íjászkodtunk, kürtőskalácsot sütöttünk, magyar ételeket kóstoltunk. Népi játékokat is játszottunk: előkerült a rongy focilabda, a csizmahajítás, a talicskázás.

Isten gazdag áldása kísért bennünket a hét során. Szeretnénk hagyományt teremteni és jövőre is megrendezni Magyarság hetünket.

SZENCZI MARIANN

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Boldogságórák a Székácsban

A Jobb Veled a Világ Alapítvány által működtetett Boldogság Intézet nyílt pályázatot hirdetett a magyarországi és határon túli nevelési-oktatási intézmények számára Boldog Iskola és Örökös Boldog Iskola cím elnyerésére. Az iskolánk által benyújtott pályázat sikeres elbírálást kapott, így ebben a tanévben osztályommal, a 3. b-vel résztvevői lettünk a Boldogságóra Programnak.

A program kiemelt küldetése, hogy a pozitív pszichológia eredményeire építve adjon ötleteket és módszertani segítséget a boldogságra való képesség fejlesztéséhez az iskolás korosztály számára. A Boldogságórák célja nem az, hogy problémamentes életmodellt állítsanak a fiatalok elé, hanem hogy vezérfonalat adjanak az iskolásoknak, így könnyebben nézzenek szembe a kihívásokkal, képesek legyenek megbirkózni a problémákkal, valamint a testi-lelki egészségmegtartás tényezőinek tanulmányozására biztosítsanak lehetőséget. A Boldogságórák csökkentik a tanulók szorongását, miközben erősítik az önbizalmukat. Így nemcsak kiegyensúlyozottabbá válnak a gyerekek, de az iskolában is jobban teljesítenek.

A teljes Boldogságprogram 10 egymásra épülő témából áll, melyek fokról fokra ismertetik meg a boldogság különböző összetevőit, feltételeit. Így szeptemberben a hála témakörével foglalkoztunk. A hála érzése örömöt ad, boldoggá tesz. Megfogalmaztuk, hogy miért és miként lehetünk hálásak. Október az optimizmus hónapja volt. Egy szép új világ felé való nyitottságot ültettünk magunkba. A november a társas kapcsolatokról szólt. Fókuszba kerültek a baráti kapcsolatok, az erények, amelyek elvárhatók egy jó kapcsolatban. E hónapban pedig apró jó cselekedeteinket gyűjtjük, szem előtt tartva Teréz anya szavait: „Nem tudunk nagy dolgokat cselekedni, csak kicsiket, de azokat nagy szeretettel."

Hetente egy alkalommal tartunk Boldogságórát, amit a gyerekek csak ölelgetős órának hívnak, mert minden alkalommal sort kerítünk az ölelésekre, amik a napi jóérzéseinkhez elengedhetetlenek. Minden pénteken kiürítjük „postaládánkat", melyben boldogító üzeneteket gyűjtünk. A következő hónapokban szó lesz a céljainkról, illetve azokról a stratégiákról, melyekkel elérhetjük azokat, a testmozgás fontosságáról és az apró örömökről, amelyek fokozzák boldogságérzetünket. Kívánom mindenkinek, hogy átélje azt a csodát, amelyet az ilyen alkalmak, a gyermeki csillogó szemek és ölelések nyújtanak.

FEKETÉNÉ VARGA MÓNIKA
osztályfőnök

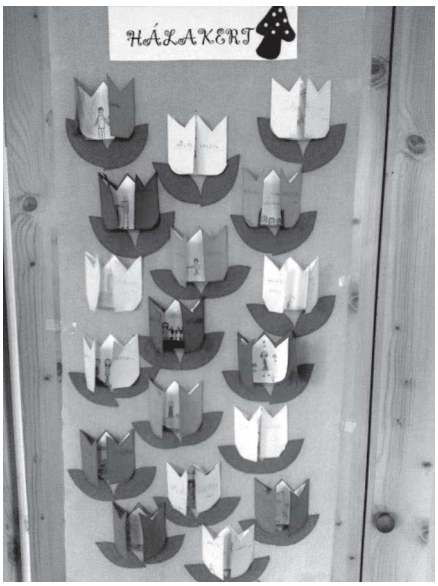

Jobb Veled a Világ
BOLDOGSÁGÓRA
program

http://boldogsagora.hu/tajekoztato/

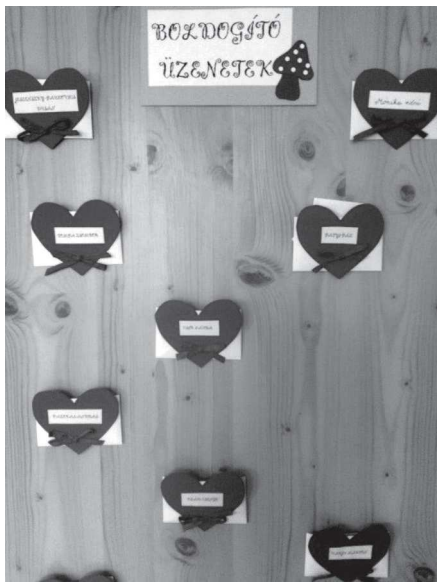

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Újra Márton-bál a Székácsban

„Ti pedig, testvéreim, ne fáradjatok bele a jó cselekvésébe." [2Thessz 3,13]

A Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium Szülői Közössége és tantestülete ebben az évben már 12. alkalommal rendezte meg jótékonysági Márton-bálját, melynek célja a nehéz anyagi körülmények között élő diákok támogatása. Az előző évi bálak bevételéből segítettük a tanulók eljutását a Nemzeti Színházba, az Operaházba, hangversenyekre, illetve helyi színházi előadásokra. Több diákunk az anyagi segítségnek köszönhetően vehetett részt tanulmányi- és osztálykirándulásokon, erdei iskolai alkalmakon.

Fehér Borbála igazgató és Szabóné Iványi Erika (a Szülői Közösség elnöke) köszöntése után a bál közönsége három ajándékot is kapott a szervezőktől.

Elsőként az evangélikus gyülekezet és az iskola diákzenekarát, a Voice of the Gloryt hallhatták a megjelentek. Az együttes tagjai (Bacsur Fanni, Bacsur Zsófi Imola, Madarász Laura, Madarász Noémi, Nagy Luca Réka, Szigethy Péter) tehetséges zenészek, énekesek. Valamennyien nyitott lelkű fiatalok, akik számára a zenélés örömén túl a jó hangulatú együttlét megélése a legfontosabb. Rendszeresen szolgálnak különböző gyülekezeti és iskolai alkalmakon. Örömmel tesznek eleget más gyülekezetből érkező felkérésnek is. Bemutatkozhattak a 2016-os Szélrózsa Evangélikus Ifjúsági Találkozón. Felkérést kaptak a következő Szélrózsára is, zenés szolgálatra, koncertre. A zene olyan nyelv, amin keresztül sokkal mélyebben fejezhetjük ki az Istennel való együttlét magasságát, mint bármi mással. Amikor ezek a fiatalok énekelnek, lelküket felemelve imádkoznak, és már nem is a zene számít, hanem ami megtörténik általa.

Gyülekezeti újságunk egy régebbi számában így írt az egyik zenekari tag édesanyja: „Szülőként, presbiterként, keresztény pedagógusként végtelen hálát érzek azért, hogy Isten továbbra is szól, szólít a zenén keresztül! Kérem a kedves testvérek imádságos szeretetét, hogy mindaz, amit az Úr elkezdett ezekben a fiatalokban, erősödjék! Váljon életük meghatározó részévé, nehézségeken is átsegítő belső meggyőződésé."

A következő fellépő az Alföld Quartet volt. Az együttes tagjai: Hoffmann Ágnes és Szomorné Budai Mariann hegedű, Jankó Zita mélyhegedű, Szomor István gordonka. A négy kiváló muzsikus 2012-ben alakította a zenekart az együttzenélés örömméért. Most a bálozók részesültek abban az örömben, amely a muzsikájukkal szerezhető. A kvartett fennállásának öt évét az együttes elkötelezett muzsikusainak hitvallása határozta meg: igényesség, profizmus, szakmai alázat és érzékenység a közönség zenei, lelki nyitottságára. Az így folyó munka a zenetörténet fontos korszakait felölelő repertoárt, a világi és egyházi stílusokban, műfajokban való otthonosságot, sőt az igényes szórakoztató muzsika előadását is magával hozta. Mindeközben a vonósnégyes régiónk egyik meghatározó zenei együttesévé nőtte ki magát. 2017-ben zeneművészet kategóriában elnyerte a Békés Megyei Príma Díjat.

Először két tételt hallottunk Weiner Leó népzenei motívumokra komponált I. divertimentójából. Ezután két klasszikussá vált francia filmvígjáték, a *Magas szőke férfi felemás cipőben* és a *Jákob rabbi kalandjai* című filmek zenéjének vonósnégyes-átirata következett, befejezésül pedig a tangót a komolyzene részévé emelő világhírű argentin zeneszerző, Astor Piazzolla *Libertangó*ja hangzott el.

A bál nyitótáncát az iskola 10. évfolyamos diákjaiból álló csoport mutatta be. A táncot Antali Zoltán, Békés Megyei Príma Díjas táncpedagógus tanította be, aki több mint két évtizede tanít a gimnáziumban. A diákoktól az egyik leglátványosabb és legnépszerűbb társastáncot, a bécsi keringőt láthatta a közönség.

A remek műsor után pohárköszöntő hangzott el. A hagyományokhoz hűen a koccintás borral történt, mert úgy tartja a mondás, hogy „a bornak Szent Márton a bírája". Ördög Endre igazgatólelkész gondolatai és a koccintás után kezdődött a hajnalig tartó vigadalom.

Amikor 2006-ban útjára indítottuk a Márton-bál szervezését, talán még mi, szervezők sem gondoltuk, hogy sikerül népszerűvé tenni és éveken át „életben tartani". Sokan álltak a jó ügy mellé most is. Szülők, nevelők, városi cégek, vállalatok, magánszemélyek segítettek ajándékokkal, támogatójegyek vásárlásával és az iskola alapítványára történő befizetéssel.

Szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak, akik segítettek abban, hogy ez a 12 esztendővel ezelőtt indult kezdeményezés hagyománnyá váljon. Olyan alkalommá, amikor a báli közönség a találkozásból, az együttlétből erőt, reményt, jókedvet meríthet, mert amikor itt találkozunk, nemcsak a közösséghez tartozás örömét érezhetjük át, hanem az adakozását is. Amikor rászorultakat támogatunk, s az ő számukra gyűjtünk, akkor a szeretet cselekedeteit gyakoroljuk.

HALLHATÓ IGE

Vasárnapi istentiszteleteink igehirdetéseit a kedves testvérek hétről hétre meghallgathatják az interneten is, az ***oroshaza.lutheran.hu/igehirdetesek*** *címen. Isten áldása legyen minden alkalmon, ahol az Ő igéje hangzik. Hisszük a prófétai tanítást, hogy: „…az én igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem." [Ézs 55,11]*

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Egy orosházi konfirmandus blogjából...

2017. október 19. (csütörtök)
Sziasztok! Végre hétvége, erre kitalálták ezt a konfirmandus-utazást. Pedig hosszú hétvége van, mennyit telefonozhatnék! Bár egy kicsit várom is, mert újra a régi osztálytársaimmal lehetek. Mindegy. Ezt a két napot valahogy kibírom. Megnéztem az útvonaltervezőben: Szeghalom csak 80 kilométer, alig több mint 1 óra. A buszozás meg buli. Majd jövök.

2017. október 20. (péntek)
Hahó, Szeghalomról jelentkezem! Az út tök jó volt, rengeteget nevettünk. A szállás is jó, még medence is van, persze tele vízzel. Látni kellett volna a tanárok arcát! A szobakiosztáson is túl vagyunk, és a fiúk már a WiFi-kódot is feltörték, tehát királyság van. Anyukám, mennyi kaját csomagoltál? Az egész évfolyam jóllakna belőle. Na, majd éjszaka elkopik.
Este összejöttünk játszani, jó hangos volt, sokat nevettünk. Játszottunk értékvásárosat. Nekem sikerült „megvennem" egy őszinte barátot és egy felsőfokú nyelvvizsgát. Bárcsak ilyen könnyen menne! Utána filmet néztünk. Egész sokáig fennmaradhattunk, de mindjárt éjfél, és meglepő, de nem vagyok álmos... mindenki beszélgetni akar. Látni kéne a tanárok arcát...

2017. október 21. (szombat)
Kár, hogy a fiúk faházai messze vannak. De úgy halljuk, ők sem alszanak. Jujuj, már ennyi az idő? Aludni kéne! Na, most nem szeretném látni a tanárok arcát...
Miért kell ilyen hangosan pattogtatni a labdát negyed hatkor? Azt hiszem, ma csend lesz a programokon, mert mindenki álmos...
Hamarosan indulunk haza. Nem gondoltam, hogy ezt fogom írni, de maradnék még. Ma délelőtt a tékozló fiú történetéről beszélgettünk. A lelkész bácsi mutatott egy képet, ami a tékozló fiú hazatérését ábrázolta. Ha jól emlékszem, Rembrandt festette. Nagyon sok érdekességet felfedeztünk rajta, amit először nem is vettem észre. A felnőttek felolvastak nekünk egy vicces átiratot arról, hogy hogyan is végződhetett volna másképpen ez a példázat.
Utána csoportot kellett választani. Egy papíron fogalmak, kifejezések voltak, s ahhoz kellett odaállni, ami a leginkább jellemző ránk. Az én csoportom nagyon érdekes dologba fogott bele: különböző színű kendőkből, sálakból életutakat „rajzolt" a padlóra. A tékozló fiú életútját is megjelenítettük, illetve a bátrak kirakhatták a magukét. Majd bemutattuk egymásnak, hogy addig mit csináltunk. Az egyik csoport rajzban ábrázolta a fiú útját és a megbocsátást, a másik továbbvitte a történetet, a harmadik modern formában dolgozta fel. Mindben volt valami nagyon jó.
Ebéd után gyertya köré ült a 35 hetedikes. Egészen elcsendesedtünk, s talán nem csak az álmosságtól. Amíg énekeltünk, személyes áldást kaptunk a lelkész bácsitól. Ez jó volt...
Egy nagy sárga papírra ráírtuk, hogy mi volt a legjobb a hétvégén. Azt írtam, hogy a közösség. Valaki azt írta: Isten.

Szent ünnep

Ismét elmúlt egy egyházi év. Elérkezett az évről évre visszatérő ünnepi forgatag. A csillogás, ragyogás fényében felcsendülő zene különleges hangulatot teremt.

Eszembe jutnak azok a karácsonyok, amikor a gyermekeim óvodások voltak, s izgatottan vártuk az ünnepeket. Mindig készültünk. Gipszformákat festettünk, s ezekkel díszítettük a karácsonyfánkat. Most, amikor már nagyobbak, adventi koszorút és asztaldíszeket készítünk, s ezzel ajándékozzuk meg a nagyszülőket, keresztszülőket. Számunkra fontos, hogy saját készítésű ajándékkal is meglepjük szeretteinket.

A fenyőfát közösen díszítjük fel, és nem maradhat el a közös mézeskalács- és süteménysütés sem. Sokat beszélgetünk, nevetünk. Gyertyát gyújtva emlékezünk azokra, akik már nem lehetnek velünk. Élvezzük az együtt töltött, meghitt pillanatok örömét. Nekem, nekünk ezt jelenti a karácsony.

Az otthoni készülődés mellet azonban nem feledkezhetem meg a hivatásomról sem. Mi, óvó nénik nagy figyelmet fordítunk arra, hogy a ránk bízott gyermekek hogyan élik meg az adventi készülődést óvodánkban. Hiszem, hogy nagyon fontos, mit adunk át nekik, hogyan tudjuk hagyományainkkal gazdagítani érzéseiket, élményeiket. Arra törekszünk, hogy az a 4 év, amit az oviban együtt töltünk, az valami pluszt, többletet jelentsen a gyermekek és szüleik számára, főleg ebben az elanyagiasult világban. Hiszen fontos, hogy a szülőkkel együtt is tudjunk készülődni az ünnepekre. Jó alkalom erre a csoportjainkban minden évben megrendezendő adventi nyílt nap. A készülődés lezárása, az ünnephez érkezés, a csoportokban megtartott közös ünnepi gyertyagyújtás, ahol a gyerekek egy kis műsorral, a betlehemi történet feldolgozásával ajándékozzák meg szüleiket, nagyszüleiket. Így emlékezve meg az Úr Jézus születésnapjáról.

Hiszem és vallom, hogy az Úr legnagyobb ajándéka számunkra, ha tartozunk valakihez, ha tudjuk, hogy szeretnek minket. Ez a legnagyobb kincs a világon.

„Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala." [1Jn 4,9]

Ezzel az igeszakasszal kívánok kolléganőim nevében áldott, békés karácsonyi ünnepeket a gyülekezet számára!

ÁRUSNÉ SERES ANGELIKA
óvónő

NÉPEGYHÁZI HÍREK

Összeállította: Csehi József

HÁZASSÁGKÖTÉS

Varga Árpád és *Csepregi Csilla* 2017. december 1.
ISTEN VEZESSE ÉS IRÁNYÍTSA ŐKET ÉLETÚTJUKON ÉS SEGÍTSEN MEGTARTANI FOGADALMUKAT!

TEMETÉS *(2017. október 13.–2017. december 7.)*

Kunos Károlyné (Éliás Róza Eszter 85) · *Szénási Ernőné* (Verasztó Erzsébet Etelka 90) · *Varga Lajosné* (Gombkötő Magdolna 91) · *Horváth József Györgyné* (Gál Ida 90) · *Pálka Józsefné* (Rajos Margit 102) · *Andó Mónika* (18) · *Fejes Istvánné* (Keresztes Julianna Irén 85) · *Bozsek Endréné* (Kurai Ilona Julianna 90) · *Éliás Dávid János* (82) · *Aklan Mihály József* (57) · *Papp Tamásné* (Rajki Mária 89) · *Varga László* (92) · *Gyarmati János Sándor* (59) · *Séllei Ferencné* (Madarász Magdolna 88) · *Ágoston Antal* (85)
„A VILÁG PEDIG ELMÚLIK [...] *DE AKI AZ ISTEN AKARATÁT CSELEKSZI, MEGMARAD ÖRÖKKÉ.”* [1Jn 2,17]

Kedves Testvérek! *Gyülekezetünk fennmaradása és hitéletünk sokszínűségének megtartása érdekében újra és újra hangsúlyozva kérjük mindenki anyagi áldozatvállalását. Adományaik, az egyházfenntartói járulék, a perselybe szánt összeg befizetésének és mértékének önkéntessége kifejezi: nem kívánunk erőn felüli terhet róni senkire, de gyülekezetünk nem nélkülözheti a támogatásnak ezt a formáját. Közösségünkért való felelősségükből, szeretetükből fakadóan várjuk tehát felajánlásaikat. Ha valakinek könnyebbséget jelent, akkor az egyházközségnek szánt felajánlást nem kell egy összegben befizetnie, lehetőségeihez mérten kisebb részletekben is megteheti. Ebben Lelkészi Hivatalunk munkatársai készséggel állnak a segítségükre. Minden támogatásukat megköszönve:*

ÖRDÖG ENDRE
igazgatólelkész

ADOMÁNYOK AZ OROSHÁZI HARANGSZÓ ÚJSÁGRA

2017. október 11.–2017. december 7.

Tóth Béláné	1000 Ft
Tóth Anikó	1000 Ft
Farkasné Tóth Mariann	1000 Ft
vitéz Simon Árpád	20 000 Ft
Berta Károlyné	3000 Ft
Zsíros Györgyné	5000 Ft
Deák Ferencné	2000 Ft
Koncseg István	2000 Ft
Nagy Lajos	600 Ft
Gyenge Antal	600 Ft
Radovics Istvánné	800 Ft
Zalán Beáta	500 Ft
Baki Béláné	2000 Ft
Tarsoly Lászlóné	2000 Ft
Kátai-Pál Mihályné	1000 Ft
Jankó Bálint	4000 Ft
Szemenyei Márta	2000 Ft
Török Sándorné	2000 Ft
Kecskés Norbert és felesége	3000 Ft
Halupa József és felesége	2000 Ft
Kissné Betkó Katalin	3000 Ft
Csete Sándor	5000 Ft
dr. Horváthné Csepregi Terézia	1500 Ft
Viliné Szendi-Horváth Magdolna	2000 Ft
Lánczi Istvánné	1000 Ft
Vetési Imréné	1000 Ft
Laszli Józsefné	1000 Ft
Kovács Ferenc és felesége	2000 Ft
Pásztorcsik Jánosné	2000 Ft
Szemenyei Sára Ilona	1000 Ft
Csiszár Mihályné	2000 Ft
dr. Bálint Katalin	5000 Ft
Szokodi László	1000 Ft
Mórocz Antal	5000 Ft
Név nélkül, de Istennél tudva lévő testvér	1000 Ft

Mindenkinek áldott karácsonyt és egészségben, örömökben gazdag új évet kíván az Orosházi Evangélikus Egyházközség!

A GYŐRY VILMOS EVANGÉLIKUS SZERETETSZOLGÁLAT

idős vagy megromlott egészségi állapotú, rászoruló orosházi lakosoknak (felekezeti, világnézeti hovatartozástól függetlenül)

felajánlja hétköznapi étkeztetési szolgáltatását,

elviteles vagy kiszállításos formában. Ennek díja kiszállítással ***680 Ft/adag****, melyből a szeretetszolgálat a kiszállítás díját (55 Ft) átvállalja, így egy adag ebéd 625 Ft. Szociális helyzettől függően a díj egyéni megállapodással csökkenthető. Az igényt bejelenteni személyesen a szeretetszolgálatnál (Thék Endre u. 2.), vagy a 06 68/412-402-es, illetve a 06 20/770-0456-os számon) lehet.*

Orosházi HARANGSZÓ

Kiadja: az Orosházi Evangélikus Egyházközség (5900 Orosháza, Thék E. u. 2.)
Felelős kiadó: Ördög Endre igazgatólelkész és Koszorús Oszkár
Tördelőszerkesztő: Szatmári László · ***Nyomtatás:*** Pergamen Kft., Orosháza